

Adventes Vēstis

2016. gada septembris, #9 (248)

Vienoti Kristus
cerībā

TICĪBAS
STĀSTI CAURI
VĒSTURES
LAPPUSĒM

ADVENTISTU
PERIODIKA
DAŽĀDOS
LAIKMETOS

DRAUDZES
DZĪVĪBAS
AVOTS

KĀ PAREIZI
UZRUNĀT
DIEVU?

ADVENTISTU
DRAUDZEI
LATVIJĀ 120

Latvijas ziņas	4
Vēsture	6
Atmiņas	8
Periodika	14
Vārds mācītājam	20
Jauniešiem	22

Jubilejas Latvijā

Šis gads ir bagātīgs ar jubilejām. No vienas puses, tas ir priecīgs mirklis, jo ir pamatīga pieredzes bagāža un daudz atmiņu, no otras puses, skumīgs – ir pagājis ilgs laiks, bet mēs vēl neesam mājās.

Rīgas 1. draudzei un līdz ar to arī visai Septītās dienas adventistu kopienai Latvijā šogad ir 120 gadu jubileja, jo 1896. gadā tika dibināta adventistu draudze Rīgā. Šogad ir arī 110 gadu jubileja pirmajam adventistu periodiskam izdevumam latviešu valodā, kad 1906. g. tika izdots pirmais “Ciānas Sarga” numurs. Un, protams, arī pašam laikrakstam “Adventes Vēstis” šogad ir 100 gadu jubileja, jo “Adventes Vēstneša” pirmais numurs iznāca 1916. gadā. Tagadējais laikraksts “Adventes Vēstis” manto šī senā “Adventes Vēstneša” ideju un garu – vēstīt par Septītās dienas adventistu draudžu aktivitātēm un mācību sabiedrībai un draudzēm.

Šis numurs ir iecerēts, lai atzīmētu visas šīs trīs jubilejas vienlaicīgi. Tomēr tajā mēs vēlamies pievērst uzmanību ne tik daudz pagājušajam laikam, bet gan aplūkot, kā Dievs mūs ir vadījis pagātnē un kurp Viņš vēlas mūs vest tālāk. Kam mums ir nepieciešams sagatavoties, ja ņemam vērā noiето ceļu?

Andris Pešelis

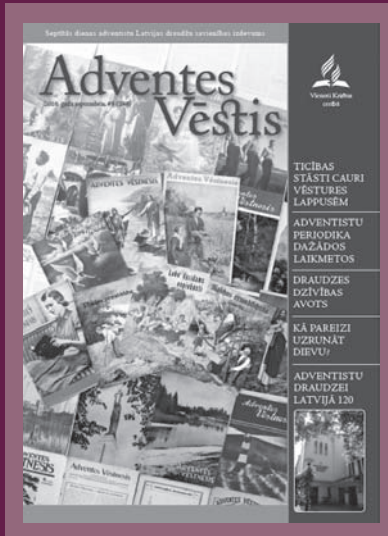
AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī.

Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:

Tatjana TOMSONE

Redakcija:

Andris PEŠELIS

Ģirts ROZNERIS

Jana KUZMENKOVA

Juris KARČEVSKIS

Māris GAIDULIS

Mārite LIPSKA

Vilnis LATGALIS

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu savienība

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,

Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis

Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Esam kā Noa

“Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (Atklāsmes 14:6,7)

Šie Atklāsmes grāmatas vārdi ir kā Adventistu draudzes vizītkarte, kas sevī ietver gan Kristus glābjošā Evaņģēlija būtību, gan draudzes misiju šīs svarīgās vēsts izplatīšanā visā pasaulē.

Septītās dienas adventistu baznīca Latvijā šogad svin 120 gadu jubileju. Atskatoties pagātnē, mēs varam pateikties Dievam par Viņa īpašo vadību un aizgādību, par atbildētajām lūgšanām un piedzīvotajiem brīnumiem. Mēs esam daļa no pasaulplašās adventistu saimes, kas nākošajā gadā atzīmēs mūsu konfesijas pastāvēšanas 170. gadadienu.

Adventistu baznīca ir gala laika kustība ar īpašu vēsti, īpašam laikam par īpašu, ikvienu cilvēku skarošu notikumu. Saskaņā ar Bībeles atklāsmēm, mēs pašreiz dzīvojam šīs zemes vēstures noslēdzošajā laika posmā, kura noslēgums būs Jēzus Kristus atgriešanās neapraķstāmā spēkā un godībā. Šī vēsts par Kristus otro atnākšanu un cilvēku sagatavošanās šim cilvēces vēstures visiespaidīgākajam notikumam mūsdienų pasaulei ir tikpat aktuāla kā Noa sludinātā vēsts pirms plūdu laika cilvēkiem. Kristus, salīdzinot šos abus notikumus, sacīja: “Jo, kā bija Noas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana. Jo, tā kā tanīs dienās priekš ūdens plūdiem tie rīja un plīvēja, precējās un devās laulībā līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā, un tie nenāca pie saprašanas, tiekāms plūdi nāca un aizrāva visus, tāpat būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.” (Lūkas 17:26-27)

Kristus izcēla skaidras un noteiktas paralēles starp cilvēku garīgo stāvokli Noa dienās un laikā pirms Viņa atgriešanās. Noa bija Dieva aicināts vīrs, kas nesa Dieva vēsti sava laika cilvēkiem. Mēs esam aicināti būt par Kristus lieciniekiem laikā pirms Viņa godības pilnās atgriešanās. Tas ir svēts aicinājums! Tas ir atbildīgs uzdevums! Tas ir arī liels prieks un pagodinājums būt Kristus pārstāvjiem un Labās vēsts nesējiem šīs zemes vēstures noslēdzošajās dienās.

Mans novēlējums mums visiem šajā jubilejas reizē ir izteikts ar pravieša Jesajas vārdiem. “Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi. Tik tiešām, tumsība aplkāj zemi un dziļa krēsla tautas, bet pār tevi uzlec kā saule Tas Kungs, un Viņa godība parādās pār tevi. Tautas staigās tavā gaismā un ķēniņi tai spožumā, kas uzlēcis pār tevi. Pacel savas acis un skaties visapkārt! Tie visi ir sapulcējušies un nāk pie tevis, tavi dēli nāk no tālienes, un tavas meitas uz rokām atnestas. Kad tu to redzēsi, tad tu starosi priekā...” (Jesajas 60:1-5)

Gaidāmie pasākumi

24.-28. septembris

Lidijas Neikures lekcijas Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

1. oktobris

Lūgšanu un gavēņa sabats.

8. oktobris

Adventistu Madonas draudzes 100 gadu pastāvēšanas jubilejas dievkalpojums pl. 11:00 Madonā, Skolas ielā 10 (Madonas pilsētas 2. vidusskolas telpās).

15. oktobris

Adventistu Rūjienas draudzes 100 gadu pastāvēšanas jubileja.

16. oktobris

Sieviešu kalpošanas apmācību seminārs, 3. līmenis. Vada TED bērnu kalpošanas nodaļas vadītāja Klāra Sančesa - Šūte. Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Sludinājumi

• Lūdzam visus, kas vēlēties piedalīties Rūjienas Adventistu draudzes 100 gadu jubilejas svinībās, pieteikties līdz 1. oktobrim pa e-pastu: armins.senkans@gmail.com.

• **No 23. līdz 28. septembrim Rīgā, Baznīcas ielā 12 a notiks semināri, ko vadīs Lidija Neikurs.**

23. septembrī pl. 18:00 Seminārs. Kā sekot Kristum? Pl. 11:30 Svētruna Rīgas 4. draudzē.

24. septembrī pl. 15:00-17:00 Seminārs. Vecāki un bērni. Kā veidot attiecības no dzimšanas līdz briedumam. Kā smadzeņu darbības traucējumi ietekmē ģimeni.

25. septembrī pl. 10:00-15:00 Seminārs. Kā bērniem mācīt par draudzību/ģimeni sākot no 10 gadiem.

26. septembrī pl. 18:30-20:00 Seminārs. Laimīga māja. Kā veidot veselīgas attiecības 1. daļa.

27. septembrī pl. 18:30-20:00 Seminārs. Laimīga māja. Kā veidot veselīgas attiecības 2. daļa.

28. septembrī pl. 10:00-14:00 Semināri darbiniekiem. Tēmas par ģimeni/laulību konsultēšana.

Labdarības koncerts Saldū

Ir augusts... Vasaras dārzi priecē ar gladiolu un dāliju košumu. Dārzā agrā rīta stundā nokrīt ābols rasainā zālē.

Jau otro gadu pēc kārtas Septītās dienas adventistu Saldus draudze organizē garīgās mūzikas labdarības koncertu. Šoreiz koncerta moto: Mīlestība nekad nebeidzas... Ziedojumu mērķis – Cieceres internātpamatskolas bērnu ar īpašām vaja-

dzībām rehabilitācijai. Lai mazajiem būtu vieglāk mācīties, viņiem jābūt fiziski stipriem un veselīgiem, tāpēc draudze nolēma palīdzēt skolai iegādāties treniņierīces bērnu vajadzībām.

Koncerts notika mūsu jaunajā un skaistajā Saldus mūzikas un mākslas skolā š.g. 27.augustā. Zāle bija klausītāju piepildīta, jo koncertā piedalījās saldeniekiem ļoti pazīstamā vijolniece Madara Liepiņa un pianists Daumants Liepiņš, vokālais ansamblis „Tuvs” un Tukuma adventistu draudzes koris Mārtiņa Subatoviča vadībā, koncertmeistare Dina Liepiņa. Koncertu apmeklēja arī Cieceres internātpamatskolas direktore Vineta Vovere un izteica pateicību koncerta dalībniekiem un organizatoriem.

Dāsnas bija ziedotāju sirdis, jo tika saziņoti 525 eiro! Nākamo dienu notikumi pārsteidza vēl vairāk - apbrīnojamās Mīlestības vadītā, kāda ģimene no Saldus, kura bija izlasījusi informāciju par labdarības koncertu, skolai ziedoja savu treniņierīci, kuru paši vairs neizmantoja.

SDA Saldus draudze pateicas visām mūsu kaimiņu draudzēm – Ezeres, Tukuma, Kandavas, Liepājas, Priekules, Aizputes, Dobeles, u.c. - par atbalstu un piedalīšanos koncertā, kā arī pateicamies Saldus novada pašvaldībai par atbalstu koncerta norisē. Mīļš paldies visiem ziedotājiem un mūziķiem par nesavtīgo kalpošanu!

Saldū mīlestība nekad nebeidzas!

Indra Kuģe

■ Vācu draudze

Jau 2 gadus Rīgā, Baznīcas ielā 12a, regulāri notiek dievkalpojumi vācu valodā. Iniciatore un organizētāja tiem ir Elizabete Freimane.

Elizabete, kā radās ideja par vācu draudzes veidošanu?

Mēs izveidojām vācu valodā runājošu adventistu grupu ar mērķi, lai tā nākotnē taptu par vācu draudzi, jo savulaik Latvijā bija Vācu draudze.

Kad un kā tas notika?

Grupa izveidojās 2014. gada 21. septembrī ar viena studenta no Vācijas Aleksandra Raša atbalstu. Pirms mēs sākām savu darbību, mēs gājām pie Septītās sienas adventistu bīskapa Viļņa Latgaļa lūgt Dieva svētības šim pasākumam.

Kādi cilvēki iesaistījās šai grupā?

Pašā sākumā tās bija divas māsiņas no mūsu draudzes un viens, kurš nebija nevienas draudzes loceklis.

Kā izpaudās Dieva vadība?

Dievs man atvēra durvis. Viņš deva gudrību likt reklāmu sociālajos tīklos "Facebook" un "Draugiem.lv", sasniegto daudz lielāku cilvēku skaitu un tieši mērķauditoriju, jo mūsu mērķis bija vācu valodā runājošos cilvēkus iepazīstināt ar Dievu.

Cik liela ir vācu grupa un kādas aktivitātes pašlaik notiek?

Šobrīd Rīgas grupā ir 30 cilvēku, vēl ir Tukuma grupa, kur skaitās 6 cilvēki.

Mēs tiekamies pirmajā, trešajā un piektajā mēneša svētdienā Bībeles izpētes stundā, mums ir dievkalpojumi katru ceturto sestdienu. No oktobra grasāties sanākt katru otro un ceturto sestdienu. Savukārt katra mēneša ceturtajā svētdienā dodamies ekskursijā pa Rīgu. Mums ir arī rokdarbu pulciņš, kas sanāk kopā trīs reizes mēnesī.

Kādi ir nākotnes plāni?

Mēs gribam dievkalpojumus organizēt katru sestdienu, bet mums ir nepieciešams, lai Dievs dotu vēl kādus sabat-skolas vadītājus.

Izjautāja Valdis Dahs

■ Cimos pie Blaumaņa

Pēc gara, auksta lietus perioda par godu 13. garīguma dienai Brakos Dievs sūtīja brīnišķīgu, saulainu 20.augusta sabatu. Garīguma dienas Brakos savulaik aizsāka mācītājs Glāzers kā pankūku dievkalpojumu, vēl kalpodams Ērgļu draudzītē, ar mērķi – iziet no dievnama telpām un Braku sētā aicināt cilvēkus aizdomāties

par debesu lietām. Katrai tautai ir savs kultūras un literatūras mantojums, un mēs, ērgļenieši, lepojāties ar savu novadnieku Rūdolfa Blaumani, kura daiļrade nenoveco un ir aktuāla visām paaudzēm vēl šodien. Arī Dievs, Viņa Vārds ir dzīvs, saprotams un pielietojams katrā dzīves situācijā. To mācītājs Glāzers visās tikšanās reizēs cilvēkiem atgādina un rosina uz garīgām pārdomām. Arī Braku māju saimniece Anna Kuzina gadu no gada atklāj jaunas lietas par Blaumani kā personību un viņa darbos saskata Bībeles patiesības, pat bausļus un sekas to pārkāpšanai tādā smieklīgu izrādē kā "Skroderdienas Silmačos". Jau ceturto gadu mācītājs Valdis Zilgalvis iesaistās un parāda īpašu erudīciju, Blaumaņa darbos atklājot dziļākas Bībeles patiesības – taisnošanu ticībā, Svētā Gara darbu u.c. Un tā šogad tēma "Manā namā". Programma, kurā piedalījās gan Valmieras vīru kvartets, gan mācītāji Glāzers un Zilgalvis, gan Braku pārstāve A. Kuzina un jauniešu teātris par ķēniņu Hiskiju, bija tik saskaņota, ka atklājās Svētā Gara vienojošais spēks. Jauki redzēt, ka Ērgļu iedzīvotāji ir ieinteresēti uz garīgām pārdomām Braku sētā, kā arī bija satikšanās

prieks ar brāļiem un māsām no Madonas, Smiltenes, Jēkabpils, Aizkraukles u.c. Arī Inetas gatavotais vienkāršais mielasts svaiģā gaisā baudīja apkārtējo atsaucību un novērtējumu, jo kāds lūdza pat 4 karotes sēņu mērces bez putras un salātiem. Domājot par garīguma dienām, redzams, ka tas ir Dieva, ne cilvēku darbs. Uz tikšanos nākamgad!

Ruta no Madonas

Draudzes DZĪVĪBAS AVOTS

Juris Driķis
Adventistu Ogres
draudze

Var teikt, ka visu laikmetu Dieva ļaudis, kas dzēruši no garīgās dzīvības Avota, ir kļuvuši par daļu no dzīvā ūdens avota, kas izplūst no Dieva nama un kļūst par varenu dzīvinošu svētību straumi. arī Septītās dienas adventistu draudzes organizācija un tās atsevišķo locekļu darbība Latvijā nu jau vairāk par 120 gadiem.

Nesen sabatskolas Bībeles izpētes materiālā mācījāties Ecehiēla 47. nodaļas sākuma ainojumu par dzīvā ūdens AVOTU, kas izplūst tieši no Dieva nama un kļūst par varenu dzīvinošu svētību straumi. Šajā tekstā ir aicinājums vērtēt un neatstāt draudzes Dieva nama autoritāti – „Dzīvā ūdens avotu” un nemeklēt citas „akas”, kurās nav tādas svētības, jo tās tādu „ūdeni nesatur”. (Jer.2:13) Tas saskan ar Jēzus Kristus vārdiem: „Kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.” (Jāņa 4:14) Var teikt, ka visu laikmetu Dieva ļaudis, kas dzēruši no šī garīgās dzīvības Avota, ir kļuvuši par daļu no dzīvinošās svētību straumes, kas cauri laikmetiem ir plūdusi šajā dumpīgajā un mirstošajā pasaulē – par daļu no Viņa draudzes, kas pāri sātāniskai pretestībai un šķēršļiem Kristus uzvarošā spēkā sasniegs mūžīgo mērķi. Kā daļa vai daļiņa no šīs varenās straumes uz pasaules vēstures skatuves ir vērojama arī Septītās dienas adventistu draudzes organizācijas un tās atsevišķo locekļu darbība Latvijā nu jau vairāk par 120 gadiem.¹

Mums tagad nav iespējams precīzi aprakstīt visu mūsu draudzes 120 gadu vēsturi Latvijā un tās locekļu piedzīvojumus – gan uzplaukuma laikus un

prieku par garīgām uzvarām, gan sātaniskos šķēršļus, gan ērkšķaino ceļu, gan paguruma brīžus, gan prieka un laimes avotus šajā ceļā. Tam būtu nepieciešami daudzi sējumi. Bet varam ticēt, ka tāds pilnīgs apraksts ir Debesu „piemiņas grāmatā”. No tā visa varētu pieminēt tikai kādas epizodes šaurā skatījumā un neapgāžamus principus. Par to personu piedzīvojumiem, kas piedalījās Adventes kustībā, kas citviet pasaulē sākās vairāk nekā pusgadsimtu pirms Adventistu draudzes dibināšanas Latvijā, kā arī par tās ceļa sagatavotājiem un priekšgājējiem, var teikt, ka to piedzīvojumi principā ir bijuši līdzīgi kā citiem Dieva ļaudīm no visnenākajiem laikiem.

Pirms 120 gadiem – 1896. gada 14. maijā tika dibināta pirmā adventistu draudze Latvijā. Krievijā, jau mazliet agrāk, 1894. gadā, tika iesvētīts pirmais sludinātājs G. Lebsaks, kurš tur kļuva par draudzes darba vadītāju. Tūkstoš deviņi simti trīsdesmitajos gados Padomju Krievijā sākās Staļina represijas un aresti, kas turpinājās daudzus gadus. Šajā periodā tur „tika arestēti 150 sludinātāji un draudžu vecākie, un vairāk nekā 3000 Septītās dienas adventistu draudzes locekļi”.² Kādā 1938. gada naktī tika arestēts un neatgriezās arī G. Lebsaks. Viņa arestu un atvadu vārdus kā novēlējumu darba turpinātājiem ir atstāstījis nākošais draudzes darba vadītājs G. Grigorjevs, kurš tieši pirms tam bija paspējis ierasties Maskavā pie G. Lebsaka, lai pārrunātu draudzes darba lietas: „Strādājiet, nezaudējiet dūšu, Dieva lieta ir kā upe – to neviens nespēj apturēt!”³ Kā zināms, ja ūdens straume

tiek aizsprostota, tad tā uzkrāj enerģiju, lai vēlāk izlauztos ar vēl lielāku spēku. Tā pagāja Staļina represiju laiks, pagāja Otrais pasaules karš, pagāja arī ateistiskā padomju iekārta ar „dzelzs priekškaru”, bet minētie dievišķie principi darbojās. Daudzās draudzēs regulāri lūdza Dievu par „durvju atvēršanu” evaņģelizācijai, un bijušo padomju republiku teritorijās sekoja plašas evaņģelizācijas kampaņas. Rezultātā draudzes locekļu skaits ievērojami pieauga. Staļina laika represijas draudzi Latvijā sasniedza vēlāk. Pēc kara sākās vairāku aktīvāko draudzes darbinieku aresti un izsūtījumi spaidu darbu katorgā uz Sibīriju un citām vietām. Tos bez tiesas uz daudziem gadiem mēdza piespriest trīs VDK personas. 1948. gadā kā pirmos arestēja sludinātāju Herbertu Driķi un Alūksnes draudzes vecāko Kārli Kalvišķi. 1949. gadā arestēja Rīgā strādājošos sludinātājus E. Klotiņu, A. Medni, D. Platonovu, Rīgas krievu draudzes vecāko Siņavski un krievu draudzes darbinieci māsu Pekarņaku.”⁴ Bet vēsture liecina, ka visiem kariem un represijām reiz pienāk gals. Kaut arī ateistiskās padomju varas pārstāvji centās maksimāli ierobežot draudzes darbību, cenšoties diktēt tai savus noteikumus, tomēr Dieva kalpi aicināja draudzes locekļus starp citiem saviem pienākumiem katru mēnesi īpašos sabatos lūgt un gavēt arī par represētajiem. Un bija pozitīvi rezultāti. Pēc Staļina nāves (1953. gada 5. martā) sākās tā sauktais Hruščova „politiskais atkusnis”. 1954. gada sākumā pie mūsu draudzes vadītājiem Rīgā no Maskavas ieradās vadošie sludinātāji P. Macanovs un V. D. Jakoven-

¹ No draudzes locekļu atmiņām ir zināms, ka kāds kolportieris no Krievijas dienvidiem ieradās Baltijā ap 1888. gadu un sāka pārdot Septītās dienas adventistu literatūru kūrortos pie Baltijas jūras; iespējams, ka Jūrmalā u.c. Pēc viņa kolportieris J. Perks sludināja adventes vēsti Rīgā, Lielā nometņu ielā 10. Šajā pašā adresē Vācu ūnijas Krievijas misijas centra direktors L. R. Konradijs 1896. gada 14. maijā dibināja pirmo adventistu draudzi Latvijā ar 12 locekļiem.

² Macanova, Anna un Macanovs, Pāvels, *По тернистому ниму*; (Pa ērkšķaino ceļu) 11. lpp.

³ Ibid. 13. lpp.

⁴ E. Čerņevskis, *Adventes kustība Latvijā*, 35., 36. lpp.

ko kā Vissavienības Septītās dienas adventistu padomes (BCACD) pārstāvji⁵. Cik zināms, tad īpaši Macanovi sirsnīgi rūpējās par izsūtīto sludinātāju un viņu ģimeņu morālo un materiālo atbalstu. Viņi aicināja un palīdzēja arestēto darbinieku dzīves biedrēm rakstīt iesniegumus par vīru atbrīvošanu un iesniegt tos varas pārstāvjiem Maskavā. (Atceros, kā mūsu māte 1954. gada martā devās uz Maskavu, kā arī ir saglabājusies šī iesnieguma kopija PSRS Augstākās Padomes Prezidija priekšsēdētājam.) Tam visam sekoja pozitīvi rezultāti – ne vien izsūtīto cietumnieku atbrīvošana, bet arī viņu iespējas turpināt aktīvu darbību draudzēs. Tāda epizode bija mūsu 120 gadu draudzes vēstures puslaikā. Par to liecina arī divi 1954. un 1956. gada fotoattēli:

Pirmajā 1954. gada fotoattēlā (lap-puses apakšdaļā) ir uzņemta P. Macanova un V. D. Jakovenko vizīte Rīgā pie mūsu draudzes darbiniekiem, kurā ir redzama arī daļa no izsūtīto darbinieku ģimenes locekļiem, bet viņi paši vēl ir nebrīvī. Otrajā attēlā jau ir redzami atbrīvotie draudzes darbinieki – sludinātāji, kas Dieva žēlastībā turpina aktīvi darboties draudzēs.

Pirmajā 1954. g. uzņēmumā 1. rindā

no kreisās: Kārlis Sutta (bijušais LDS prezidents), Vasiļijs Jakovenko, Luīze Čoldere, (viņas vīrs) Arvīds Čolders, Pāvels Macānovs, (viņa sieva) Anna Macānova, (viņu meita) Nadīne Macānova; viņas klēpī Rasma Klotiņa (arestētā un izsūtītā Ernesta Klotiņa meita), Jānis Oltiņš.

2. rindā no kreisās: Amālija Blankenburga, Ida Medne (izsūtītā Alfrēda Medņa sieva), Lūcija Čoldere (Arvīda Čoldera māsa), Kristīne Buile, Minna Štumberga, Anna Zaķe (Voldemāra

Zaķa sieva), Emīlija Dambe (Alfrēda Dambja sieva), Klāra Lapa (Jāņa Lapas sieva), (viņu meita) Vēsma Lapa, Skaidrīte Driķe (izsūtītā Herberta Driķa sieva), Modris Lapa (Jāņa Lapas dēls, ar brillēm starp P. Macānovu un S. Driķi), Zelma Klotiņa (izsūtītā Ernesta Klotiņa sieva), Hulde Ziediņa (Kirila Ziediņa sieva), Elita Medne, Alda Medne (divas no izsūtītā Alfrēda Medņa četrām meitām).

3. rindā no kreisās: Kantaučunas no

2. rindā no kreisās: Berta Platonova, (viņas vīrs) Dmitrijs Platonovs, Ernests Grīnbergs, Artūrs Jurkevics, Vallija Balode (Otto Baloža sieva), Kristīne Buile, Vera Pavasare (Ernesta Pavasara sieva), Hulde Ziediņa (Kirila Ziediņa sieva), Lūcija Čoldere (Arvīda Čoldera māsa).

3. rindā no kreisās: Lidija Kleimane (Īzaka Kleimaņa sieva), Skaidrīte ex. Ābele tagad Teremta, Ludvigs Graubiņš, Otto Balodis, Alfrēds Mednis, (viņa sieva) Ida Medne, Amālija Blakenburga, Kirils Ziediņš.

4. rindā no kreisās: Īzaks Kleimanis, Arvīds Skujiņš, Voldemārs Sprūde, Edgars Čerņevskis, Pauls Pokuls, Voldemārs Daņķis, Herberts Driķis, Voldemārs Zaķis, Jānis Lapa.

Šī raksta tapšanas laikā no 2. attēlā redzamajām personām tikai divas joprojām dzīvo šajā pasaulē – Lidija Kleimane un Skaidrīte ex. Ābele Teremta. Pārējie un daudzas citas šajā rakstā pieminēt nepaspētās personas ir dzīvas draudzes locekļu atmiņās un ticībā, ka „Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs”; „Tiešām, saka Gars, tie atdusas no savām pūlēm, un viņu darbi tos pavadā.”⁶ Tie, kas ir dzēruši no DZĪVĀ ŪDENS AVOTA un kļuvuši par daļu no dzīvinošās svētību straumes, tiks modināti Kristus nākšanas laikā atjaunotai un daudz krāšņākas godības dzīvei. Joprojām, kamēr vēl ir žēlastības laiks, ikviens tiek aicināts: „Gars un līgava saka: „Nāc!” Un, kas to dzird, lai saka: „Nāc!” Un kam slāpst, tas lai nāk, un kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.”⁷

Otrajā 1956. gada uzņēmumā (lap-puses augšdaļā) 1. rindā no kreisās: Ernests Klotiņš, Jānis Oltiņš, Arvīds Čolders, Ernests Pavasars, Kārlis Sutta.

⁵ ВСАСД – Всесоюзный Совет Адвентистов Седьмого Дня

⁶ Mateja 22:32; Marka 12:27; Atklāsmes grāmatas 14:13

⁷ Atklāsmes 22:17

TICĪBAS STĀSTI

cauri vēstures lappusēm

Atmiņu stāsti, kas izdzīvojuši cauri gadiem un spēj atklāt draudzes vēstures lappuses. Šie atmiņu stāsti spēj pamācīt, iedrošināt, iepriecināt un virzīt tālāk ticības ceļā. Latvijas adventistu draudzes 120 gadu pastāvēšanas ilgajā vēsturē draudzes locekļi ir piedzīvojuši kāpumus un kritumus, atvērtas un aizvērtas durvis, gaviles un asaras. Bet joprojām adventistu draudzes cerības pamatā ir Jēzus otrā nākšana. Atmiņu stāstu lappusē draudzes vecākā paaudze dalās ar saviem piedzīvojumiem, viedokļiem un ticības un cerības pilniem vārdiem.

Alfreds un Mirdza Jākobsoni daudzus gadu desmitus ir kalpojuši draudzē, un saka, ka ir laimīgi būt šeit. Arī tagad viņi uzticīgi darbojas Rīgas 3. draudzē.

Alfrēds Jākobsons: Es priecājos, ka varu būt draudzē. Ar draudzi man saistās visa mana dzīve. Lai gan es sāku mā Dievu nepazinu, bet man bija ticīga mamma, kura mani ar Viņu iepazīstināja, par mani aizlūdza. Un man bija arī ticīga māsa, kas mani stiprināja un vienmēr aicināja sekot Jēzum Kristum. 1961. gadā pēc augstskolas beigšanas kristījos. Un par to esmu pateicīgs Dievam. Varu droši teikt, ar kristību brīdi

manī notika liela pārmaiņa. Atceros, kā es pēc kristībām staigāju pa parku Rīgā un jutos, it kā staigātu pa debesīm, atrauts no zemes. Biju priecīgs, ka tagad atrodos varenās rokās, Dieva rokās.

Man tajā laikā bija ticīgi brāļi un māsas, kas mani kā jaunu cilvēku stiprināja un palīdzēja. Bija jāiztur dažādi pārbaudījumi, es esmu ļoti pateicīgs par tiem. Mani atlaida no darba ar ierakstu darba grāmatiņā, un es vairs nevarēju atrast darbu savā profesijā kā ekonomists. Nācās prasīt Dievam, ko man tālāk darīt. Bet visi mani drošināja – esi drošs, nebīsties. Es izvēlējos strādāt vienkāršu darbu. Tas arī bija labi.

Es no darba nebaidījos un uzticējos Dievam. Es tiešām apņēmos: vienalga, kādi apstākļi būs, es gribu kalpot Dievam. Šī vadlīnija ir sekojusi visu manu līdzšinējo dzīvi.

Es gribu pieminēt brīnišķo Bībeles pantu – baudiet un redziet, cik labs ir Dievs, svētīgs ir tas cilvēks, kas uz Viņu paļaujas un pie Viņa tveras. Tā ir viena no manām mīļākajām rakstvietām. Tā es arī esmu centies darīt un pie tā turēties, un Dievs man ir palīdzējis.

Mirdza Jākobsons: Man, atšķirībā no Alfrēda, dzīves gājums ir mazliet citāds. Man nebija ticīgu vecāku, nebija,

kas mani audzina ticībā. Bet man bija ticīgs onkulis un tante, kuri bija adventisti. Kad es atbraucu no Krievijas, man bija 14 gadi. Un tante un onkulis mani iepazīstināja ar Bībeli. Es sāku mācīties Bībeli, man tā iepatikās. Viņi mani veda uz dievkalpojumiem. Sākumā es brīnījos, kā viņi tā – zemojas lūgšanā! Man bija kauns tā zemoties. Lai gan es noslīdēju uz ceļiem, man tas nepatika. Bet vēlāk jau skatījos, ka citi arī tā dara, un man vairs nebija kauns.

Esmu draudzē no 1955. gada. 1954. gadā es atbraucu no Krievijas, un 1955. gada septembrī kristījos. Tā bija brīnišķīga diena. Mani kristīja vienu pašu, jo es biju komjauniete. Un izstāties no komjaunatnes tajos laikos nebija tik vienkārši. Es atceros, ka mēs lūdzām Dievu par to, ko tagad darīt. Es aizbraucu uz laukiem pie vectētiņa un uzrakstīju vēstuli komjaunatnes sekretāram Rīgā: „Sakarā ar to, ka esmu ticīga, es neesmu cienīga būt komjaunatnes rindās un lūdzu mani izsvītrot no komjaunatnes saraksta.” Kad atbraucu atpakaļ uz Rīgu, bija jau augusts. Mani izsauca uz komjaunatnes biroju, kas bija Brīvības ielā, tolaik Ļeņina ielā. Tante man nāca līdzi, jo viņa nezināja, kas tagad notiks. Vai mani paņems un aizvedīs uz čeku? Bet mēs ļoti lūdzām Dievu. Es nācu iekšā mierīga, laipna, priecīga, smaidīdama. Komjaunatnes sekretārs teica: „Labi, apsēdieties.” Es apsēdos. Mani toreiz bija 15 gadi. Viņš sāka runāt, ka ir saņēmis vēstuli. Es sacīju: „Jā, es uzrakstīju to vēstuli.” Viņš teica, lai es pārdomājo to visu, jo vēl esmu jauna. Es teicu: „Nē, es esmu visu pārdomājusi un es gribu iet šo ceļu.” „Uz kuru baznīcu tad jūs ejat?” Sacīju: „Es eju uz vairākām baznīcām.” Es negribēju teikt, ka eju tieši uz adventistu baznīcu, jo domāju, ka tad būs slikti. Tāpēc sacīju – uz vairākām baznīcām. Un pareizi, mēs ar tanti tā arī darījām, lai man nebūtu jāmelo. Es turpināju: „Es saprotu, ka ir Dievs, un tādēļ palieku pie šīm domām.” „Nu, bet vēl,” viņš saka, „aizejiet mājās un visu apdomājiet.” Es saku: „Nē, es esmu visu apdomājusi, tas ir mans pēdējais vārds.” Tad viņš palika dusmīgs: „Nu tad ejiet ar!”

Un es priecīga aizgāju. Tante mani sagaidīja. Mēs gājām mājās un pateicāmies Debesu Tēvam, ka viss ir kārtībā.

Alfrēds Jākobsons: Es esmu draudzē jau 55 gadus. Šis laika posms ir sadalāms divās daļās. Laiks, kad bija padomju režīms, un tagadbrīvības laiks. Ja mēs runājam par draudzes lomu toreiz un tagad, tad, ka, lai gan toreiz nebija ne vārda, ne preses, ne sirdsapziņas brīvības, tomēr ticība Dievam pastāvēja, un tās „kapitālisma paliekas” nekādi nevarēja un nevarēja iznīcināt. Mēs, ticīgie, skaitījāmies kā kapitālisma paliekas. Tajā laikā, lai gan bija visādas represijas, izsmiešana, ķengāšanas, sodi un sabiedrības novēršanās, mēs tomēr turējāmies kopā, kas gribējām iet šo ceļu. Mums lielākoties bija iespējas liecināt individuāli saviem piederīgajiem, draugiem, kaimiņiem. Bet mēs tajā laikā rīkojām arī dziesmu dievkalpojumus. Un toreiz, es teikšu, bija skaistas dziesmas, ar noteiktu tēmu, aicinošas, pārliecinošas. Mums bija arī koris, un kora dziedātāji bija atsaucīgi. Vairākas reizes nedēļā nācām uz mēģinājumu. Tad sapulcējās ļoti daudz cilvēku. Protams, Dieva vārda sēkla iekrita arī daudzu klausītāju sirdīs, un viņi izvēlējās sekot Dieva aicinājumam.

Mēs redzam, ka tagad stāvoklis ir mainījies. Nu ir liela brīvība, bet jautājums, kā mēs to izmantojam, cik lietderīgi izmantojam? Tomēr, kā mēs redzam, darbs turpinās.

Es Rīgas pirmajā draudzē esmu kopā strādājis 13 gadus. Trīs gadi bija padomju laikā, un desmit gadi bija otreiz Baznīcas ielā no 1993. līdz 2003. gadam. Es varu teikt, ka katrā draudzē ir atsaucīgi cilvēki, kas labprātīgi uzpurējas, kas grib kalpot. Man nebija tādu problēmu, kas ir neatrisināmas. Bija zināmi sarežģījumi, bet Dievs palīdzēja visu nokārtot. Un ļoti daudz atkarīgs ir arī no paša, kā tu visu uztver. Mēs varam skatīties caur netīru loga stiklu un redzēt visu sliktā gaismā. Bet, ja mēs svētījamies Dievam, mūsu attieksme būs citāda. Un es esmu ļoti pateicīgs par to, ko Dievs caur mani kā vāju cilvēku tomēr ir darījis. Es slavēju Viņu un priecājos, ka šodien ir daudz iespē-

DRAUDŽU VADĪTĀJI

Gatavojoties draudzes 120 gadu jubilejai, Latvijas draudžu savienības Komunikācijas nodaļa sagatavoja videomateriālu, kurā iekļāva mūsu bijušo un esošo vadītāju intervijas par izaicinājumiem, kādi tie ir bijuši pagātnē un kādi tie mums ir tagad, un kā tos pārvarēt.

Valdis Zilgalvis:

A tceros, mums bija uzticīgi brāļi, kas centās saglabāt draudzes vienotību. Kāpēc es par to runāju? Redziet, valsts centās sašķelt draudzi. Krievijā tas jau bija noticis. Šeit mūsu brāļi bija gudri un to nepieļāva. Vadības nebija, bet tad šo vadību uzņēmās brālis Oltiņš, pēc tam man tika dota šī iespēja. Mani toreiz ievēlēja sludinātāju sanāksmē. Es domāju: šī ir iespēja, es nedrīkstu atteikties, man iesāktais ir jāturpina. Es gribētu teikt, ka tas bija labs laiks. Mēs varējām veidot jaunas draudzes, strādāt pie mācītāju izglītošanas. Tur palīdzēja vecākie brāļi ar savu pieredzi. Tā pamazām tika mazināta tā plaša, kas bija starp jaunākiem un vecākiem mācītājiem. Nāca jaunie klāt, viņus vajadzēja apmācīt. Cīnījāmies par to, lai Zaokskā būtu skola. Arī mūsu draudze tur ļoti aktīvi piedalījās. Atvērām dievnamus. Šis bija tāds jauncelsmes darbs, kurā daudz kas tika izdarīts. Protams, ka padomju laikā mūs nosodīja par jauniešu sanāksmēm un par bērniem draudzē, taču to mēs pārcietām, jo gribējām, lai draudze augtu, lai draudzes locekļu skaits palielinātos. Par šodien runājot, šis laiks ir ļoti interesants, jo valda postmodernisms. Lai mēs kā draudze varētu šajā laikā iekļauties, mums tomēr ir jāpārdomā, ko mēs sakām, kā pasakām un kad mēs sakām. Viens no veidiem, kā es redzu, ko varētu darīt, ir veidot mājas grupas. Apmācīt kaimiņus, kuri ir mums apkārt. Viņiem stāstīt par Kristu. Jo es redzu, ka pēdējā laikā lielas evaņģelizācijas mums ne visai padodas. Tādēļ tieši personiskais darbs ir būtiskākais. Un ir jāpieliek lielas pūles, lai tieši draudzes vecākie būtu spējīgi to organizēt. Un, otrkārt, lai draudzes locekļi būtu spējīgi veidot šīs mājas grupas. Tāds ir mans redzējums, ko mēs varētu darīt, lai draudze darbotos un augtu.

ju mācīties, izglītoties arī garīgi. Tas ir tiešām ļoti labi un apsveicami. Es gribu aicināt, lai visi jaunieši svētījas šim darbam, jo mūsu priekšā ir ļoti brīnišķīga nākotne.

Mirdza Jākobsons: Es arī atceros, ka man ļoti patika dziesmu dievkalpojumi. Mēs esam dziedājuši vairākos koros pie vairākiem diriģentiem. Skaidrīte Teremta ļoti labi diriģēja, tad Jānis Bendža, Edgars Reķis. Agrākos laikos vairāk apmeklējām cilvēkus mājās. Mēs gājām pēc dievkalpojuma pie veciem cilvēkiem, tiem, kuri nenāk, kuriem ir grūti atnākt. Tāds bija mūsu darbs. Bet ar šiem dziesmu dievkalpojumiem mēs varējām aicināt cilvēkus klausīties. Tagad tos saucam par koncertiem.

Tagadējais draudzes darbs ir vēl plašāks. Es domāju, ka sevišķi ir jauks draudzes darbs sakarā ar ADRA (palīdzības organizāciju). ADRA ļoti daudz var palīdzēt un darīt sabiedrības labā. Mēs savā vecumā varam atbalstīt viņus ar saviem līdzekļiem, ar savām lūgšanām. Paši jau vairs neko daudz nevaram izdarīt, bet mēs varam lūgt Debesu Tēvu. Draudze sabiedrībai tiešām var daudz šodien darīt.

Alfrēds Jākobsons: Pateicos Dievam par tādu mīlu dzīves draugu, kāda ir mana Mirdza. Viņa pateica daudz ko tādu, ko es nepateicu. Un tas ir labi, jo tad mēs viens otru papildinām. Tā tas

dzīvē ir.

Mums, kā jau teicu, ir priekšā brīnišķīga nākotne, ja mēs ejam ar Dievu. Un var teikt tā – dzīvei nebūtu nekādas nozīmes, ja mēs neticētu Jēzum Kristum kā dzīvam Pestītājam, kā reālam, klātesošam, kas ik dienas ir mums klāt. To jau daudzi zina, ir tāda brīnišķīga grāmata, kuru es arī lasu un pētu – tā ir grāmata „Izlaušanās pie Dieva”. Tieši tas, kas man ir vajadzīgs. Esmu bezgala laimīgs par to, tikai man jāmacās saklausīt manu Pestītāju ikdienā, ik brīdī un paklausīt Viņam visur. Jo mūsu griba vienmēr grib nostāties pirmajā vietā.

Jēzus Kristus nāks drīz. Viņš nāks, neatkarīgi no tā, vai mēs ticam vai neticam. Un tāpēc, ja mēs ticam, tad mums ir jāliecina. Mēs nevaram cilvēkus atgriezt, nē, mēs varam tikai liecināt. Un tas ir mūsu darbs.

Es sagatavošanos Kristus nākšanai formulētu tā: tas ir mērķis pazīt Jēzu Kristu, šodien pazīt, reāli, mantot piedzīvojumus ar Viņu. Jo mēs zinām, Bībelē Jēzus brīdina – kad Viņš nāks, Viņš daudziem teiks: „Es Tevi nepazīstu!” Kā, es visu darīju, es pūlējos, skrēju, aizliedzos un tomēr es tieku noraidīts? Ir ļoti nopietni jāpadomā, vai es pazīstu Jēzu, vai Viņš ir manos piedzīvojumos.

Tās nav manis izdomātas, bet ir tādas trīs aktīvas darbības, uz kurām mēs tiekam aicināti: lūdz, lasi, pēti Bībeli un liecini par savu Glābēju Jēzu Kristu. Tas ir galvenais, kas mums šodien jādara. Un mēs varam to veikt atbilstoši

mūsu iespējām un arī mūsu dāvanām, kādas mums katram ir. Visi nevar vienlaikus darbu darīt. Bet katrs to varam darīt citādi. Un es novēlu visiem draudzes locekļiem, lai arī viņi mantotu skaistu piedzīvojumu būt ar Jēzu ik dienas un būtu gatavi, sagatavoti Viņa drīzai atnākšanai.

Mirdza Jākobsons: Kristus ir solījis, ka Viņš drīz nāks. Protams, mēs nezinām, kad tas būs. Es kādreiz sev saku – man jau gribētos, ka Viņš nāktu drīz. Bet es zinu, ka vēl daudzi cilvēki nav atgriezušies. Viņi vēl atgriezīsies. Un viņus tāpat Dievs mīl. Mums ir jāpaciešas. Tad, kad Viņš nāks, tad Viņš nāks. Viņš zina laiku, mēs to nezinām. Bet mums ir galvenais būt gataviem šodien.

Es zinu, ka ticība aug pamazām, un arī man tā ir augusi pamazām. Dievs mani ir audzinājis, un es tiešām varu pateikties Dievam, ka Viņš man ir labākais draugs. Protams, Alfrēds ir otrs labākais draugs, bet Debesu Tēvs ir pirmais. Un es arī gaidu Kristus nākšanu un es ticu, ka Viņš nāks drīz un mūs ņems pie sevis.

Es novēlu visiem, lai Kristus nākšana būtu tāda, ka viņi gaida un gatavojas, bet ne tikai viņi paši, bet arī palīdz citiem, liecina un stāsta par to, kas viņus gaida, lai viņi iemīl Dievu un būtu laimīgi. Jo tikai ar Dievu cilvēks var būt laimīgs, nekāda citādā veidā, tikai ar Dievu.

DRAUDŽU VADĪTĀJI

Viesturs Reķis:

Laikā, kad man tika dota iespēja kalpot draudžu savienībā, vadīt tās padomi, bija daudz izaicinājumu, bija daudz jaunu iespēju. Viens no lielākajiem izaicinājumiem sākumā bija pievērst uzmanību Dieva Vārda izpētei, atgriezties pie tā izpratnes, lai varētu labāk liecināt, pildīt misijas darbu. Tādēļ draudžu savienība daudz līdzekļu un pūles ieguldīja mācītāju izglītošanā gan profesionāli, gan akadēmiski. Pateicība Dievam, ka visiem mācītājiem izdevās papildināt savu izglītību. Jāsaka, ka tas palīdzēja arī draudzēm.

Mēs domājam arī par jauniešiem un ģimenēm, visām iespējām, kur varētu notikt misija. Un, manuprāt, arī šodien galvenā uzmanība ir jāvērs uz Dieva Vārda izpēti, saprast to, ko Kristus ir mācījis, lai mēs to varētu liecināt cilvēkiem. Jo bieži vien cilvēki aizraujas ar konspirācijas teorijām, ar tautu reliģijām, un aizmirst, ka galvenais ir piederēt Kristus miesai, jo Kristus ir draudzes Galva.

Par nākotnes izaicinājumiem. Lai mēs varētu pildīt misiju, tad mums ir jāstādē Dieva Vārds un arī Elenas Vaitas paskaidrojumi, kuri ved pie tā. Viņa arī akcentē, lai mēs esam atvērti sabiedrībai. Savā laikā ar Dieva žēlasti-

bu mums izdevās noslēgt līgumu starp Latvijas Republiku un Latvijas draudžu savienību, kas palīdz mums sabiedrībā būt redzamiem un ļauj aktīvi darboties. Es gribētu novēlēt, atceroties, ka Jēzus sacīja, ka tikai tad, ja mums būs mīlestība savā starpā, cieņas pilnas attiecības, tad ļaudis sapratīs, ka esam Viņa mācekļi, un Viņš tiks pagodināts, jo no augļiem mūs pazīst. Tādēļ es to redzu kā lielāko izaicinājumu, lai mūsu sirdīs varētu veidoties šis Gara auglis un lai mēs varētu par to liecināt. Jo tikai tā mēs pagodināsim mūsu Kungu Jēzu Kristu.

Skaidrīte Teremta adventistu draudzē jau ir 80 gadu, un joprojām viņas dzīvības spēks un kalpošanas gars evaņģēlija sludināšanā un Rīgas 1. draudzei ir liels pieņums.

Skaidrīt, pastāstiet par kādu piedzīvojumu, kas ticības ceļa sākumā stiprināja vēlmi sekot Dievam!

Kad es biju maza meitene, es nācu uz bērnu svētdienas skolu. Man ļoti patika tur, pie adventistiem. Es jutos tā, it kā tā būtu mana vieta. Un, kad man bija 10, 11 un 12 gadi, es nācu svētdienas vakaros uz dievkalpojumiem, un tad sludinātāji ļoti nopietni skaidroja pravietojumus. Tas uz mani atstāja ārkārtīgu iespaidu. Toreiz daudzi runāja par Kristus nākšanu, un es savā prātā domāju, ka 10 gadi, un tad gan Kristus būs atnācis. Bet ir pagājuši 80 gadi kopš tā brīža, kad es esmu draudzē, un Viņš vēl nav atnācis. Un tas ir labi, ka Viņš vēl nav atnācis, jo man vēl jālabojas, vēl daudzi cilvēki nav dzirdējuši evaņģēlija vēsti, vēl nav viss piepildījies, kam ir jāpiepildās. Mums ir jāgatavojas Viņa nākšanai. Mums jābūt gataviem! Mēs nevaram runāt tikai par mīlestību un mīlestību. Nē, mīlestībai otrā puse jeb mīlestības dvīņu māsa ir paklausība. Mums jābūt ļoti paklausīgiem mūsu dārgajam Pestītājam, mūsu Debesu Tēvam. Mēs nevaram runāt tikai par mīlestību, bet mums ar darbiem jāparāda, ka mēs Viņam tiešām ticam un ka mēs vēlamies būt ar Viņu reiz mūžībā.

Man cilvēki saka: "Tev jau 92 gadi. Vai,

tu jau simtgadniece!" Es saku: "Tas nav nekas. Mūžība!" Man ļoti gribas būt mūžībā un nekad nešķirties no sava dārgā Pestītāja, kas manis dēļ pie krusta ir miris. Es ļoti vēlos būt viņam paklausīga. Protams, kādreiz jau tāpat kā visiem sanāk. Bet es tomēr vēlos būt ar Viņu. Es ticu, ka Viņš mani nepametīs, jo es savā dzīvē esmu daudreiz izjutusi Viņa Svētā Gara vadību.

Jūs esat draudzē jau 80 gadus. Sakiet, kāda ir adventistu draudzes loma mūsdienās?

Katrā laikmetā ir kaut kas cits. Draudzē vienmēr ir bijuši cilvēki, kas gājuši ar grāmatām kā kolportieri. Es varu pastāstīt vienu gadījumu. Mums bija viena draudzes māsa, kolportiere Minna Menca. Viņa gāja tanī mājā, kur mēs dzīvojām, vīrs mums dzīvoja arī luterāņu virsmācītājs Alberts Freijs. Viņa piedāvāja viņam mūsu grāmatas. Viņš paskatījās, pieveda pie durvīm, kur bija izkārtņīte ar uzrakstu "virsmācītājs Alberts Freijs", un viņš pateica tā: "Šis vārds gādās, lai jūs nebūtu!"

Bet pienāca smagi laiki, kad ienāca sveša vara mūsu zemē, un viņu pašu aizsūtīja tālu prom no dzimtenes. Viņš gan vēlāk atgriezās, bet savu solījumu viņš nekad nav varējis piepildīt, jo Dievs par mūsu draudzi ir rūpējies.

Vācieši arī gribēja mūs iznīcināt, viņi teica, ka mēs esam baltie žīdi un ka nekas te nepaliks pāri. Bet viņiem pašiem vajadzēja aiziet, un viņi neko nespēja padarīt. Dievs ir ar šo draudzi! Tikai no mūsu puses mums ir jābūt ļoti paklausīgiem Debesu Tēvam visās lietās un jāmeklē Bībelē, kas mīļajam Debesu Tēvam nepatīk, kas Viņam nepatika pie savas Izraēla tautas, kuru Viņš beigās atmata. Tas, kas Viņam nepatika toreiz, nav mainījies. Mēs maināmies. Mēs gribam, lai Dievs pieņem mūs tādus. kādi esam. Nē, mums ir jābūt tādiem, kā Viņš vēlas, lai mēs būtu – ar visu savu ārieni, ar savu gērbšanos, ar rotaslietām. Ja toreiz Izraēla tautai lika mest visu projām, vai tagad viņš mums ļauj? Bet mums patīk visādas lietas. Mēs neesam priekšzīme. Laikmets iet uz priekšu, un mums patīk piemēroties pasaules modei. Mode ir briesmīga varone, bet mēs varam atteikties modei paklausīt.

Sakiet, vai ir kāds Bībeles pants, kurš vienmēr vērš skatu uz Dievu?

Skaidrīte Teremta: Protams, tas ir Jāņa 3:16! "Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka

DRAUDŽU VADĪTĀJI

Viktors Geide:

Mēs kādreiz ilgi bijām domājuši un ilgojušies pēc tā brīža,

kad varēsim cilvēkiem nest evaņģēliju. Un, liekas, visi cilvēki, visi draudzes locekļi kopā lūdza un kopā par to cīnījās un domāja. Tad tika rīkoti semināri Daugavpilī, Rēzeknē, Maltā un Kārsavā, Lubānā un vēl citās vietās. Un tika mantotas daudz, daudz dārgas dvēseles. Tas bija mūsu prieks.

Liekas, kas mums šodien varētu būt mūsu prieks? Kas gan cits, ja ne cilvēku mantošana Kristum! Bet kā to lai izmantotam visā pilnībā? Es citu ceļu neredzu, kā to, kas bija apustuļiem. Viņi sapulcējās pilnīgā vienprātībā augšistabā. Es nezinu, cik tāda augšistaba ir augsta, bet es tikai zinu vienu, ka tā ir vistuvāk debesīm un vistālāk no zemes. Mums vajag sapulcēties tur, tuvāk pie Kristus troņa, izmest savu cerības enkuru, ka darbs tiks padarīts tikai Viņa vadībā. Izmet šo cerības enkuru, kā Ebrieju grāmatā ir teikts, svētnīcas priekškara iekšpusē, tas ir, vissvētākā vietā, kur Jēzus kalpo. Tad Jēzus arī parādīs, kā šis darbs ir jānobeidz, kad šie tīkli ir jāmet labajā pusē un kā lielie lomi ir jāvelk. Bet ja nebūs šīs vienotības un prieka strādāt, tad man ir bail.

Tā ir mana lūgšana, lai Dieva bērni nākošos gados, cik Dievs vēl ļaus, lai viņi tiešām būtu vienoti, lai viņi aizmirstu visas lietas, kas varbūt mūs kā cilvēkus šķir, un paceltos visam tam pāri un sadzirdētu šo Kristus aicinājumu darbam un arī saņemtu svētību. Un es ticu, ka tas notiks.

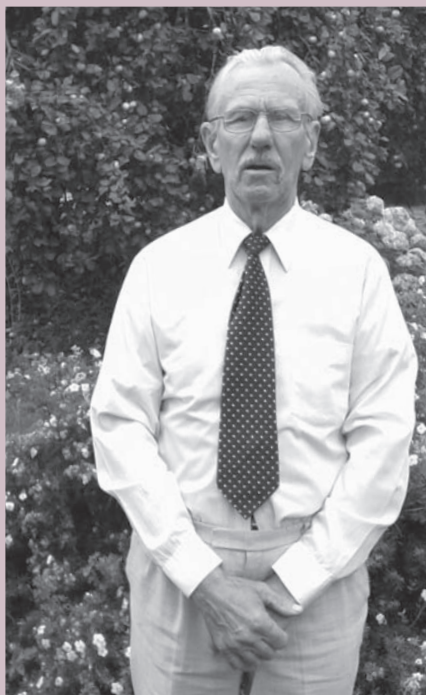
Viņš sūtījis Savu vienpiedzimušo dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, neietu bojā, bet mantotu mūžīgo dzīvību.” Tas ir pats centrs. Tāpat kā kartes [Bībeles pravietojumu karte no pasaules radīšanas līdz Jēzus otrajai atnākšanai, red.] centrs ir mūsu mīlais Golgātas vīrs, kas mūsu dēļ nomira. Līdz Kristum ir 4000 gadi, un tagad ir jau 2016. gads pēc Viņa dzimšanas. Vēl jāpiepildās tam laikam, kad būs Jēkaba bēdu laiks. Tas nebūs vienkārši, būs lieli pārdzīvojumi. Bet mēs ļoti gaidām Viņa nākšanu!

Laimonis Tomsons ir pensionēts mācītājs, kurš joprojām aktīvi darbojas draudzēs. Vasarā viņu var sastapt Latvijas austrumu draudzēs, bet ziemā biežāk Rīgā.

Pastāsti par kādu piedzīvojumu, kas ticības ceļa sākumā visvairāk norādīja tavu ticību Dievam?

Es domāju, ka katram Dieva bērnam viņa ticības ceļa sākumā ir svarīgi piedzīvojumi ar Dievu, kas norūda viņa ticību. 1.Pēt.1:7 apustulis saka: „Lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā zelts, kas tiek ugunī pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies.”

Tā kā mans ticības ceļš iesākās, kad pārbaudījumi smagi skāra gandrīz katru uzticīgo Dieva bērnu, tad ne mazums

tie bija arī man, kas norūdīja, kā es saprotu, arī manu ticību. Jāsaka, ka visa šī pārbaudījumu buķete šo ticību tikai stiprināja soli pa solim.

Būtu jau daudz ko stāstīt. Kā viens no pirmajiem piedzīvojumiem bija tūlīt pēc kristībām 1961.gadā, kad bija jāizcīna brīvu svēto dienu, sabatu, savā darba vietā. Un jau pēc pusgada smagākais pārbaudījums sekoja PSRS armijas dienestā, kur ne tikai psiholoģiski, bet arī fiziski tiku apstrādāts. Jāsaka, ka nacerēju vairs atgriezties mājās. Bet palīdz Debesu Tēvam, Viņš brīnišķi visu nokārtoja. Un arī tagad varu apliecināt, ka joprojām sajūtu Viņa bezgalīgo mīlestību un gādību.

Kā ir mainījusies adventistu drau-

DRAUDŽU VADĪTĀJI

Dāvids Nimmiks:

Izaicinājumi nākotnē? Tas, kas notiek pasaulē, kaut kādā mērā ietekmē arī mūsu draudzes Latvijā un Baltijā. Runājot par izaicinājumiem, te ir jāmin divas lietas: misija un vienotība. Vienotība ir ļoti svarīga, jo misija un vienotība viena otru ietekmē. Kad mēs runājam par vienotību, tas ir īpaši svarīgs izaicinājums ne tikai Latvijai vien, bet visām Baltijas valstīm. Mēs šeit esam dažādi ļaudis. Mūsu domāšana var atšķirties. Mums ir atšķirīgs dzīves ceļš. Tādēļ ir ārkārtīgi svarīgi vērst savus skatus uz misiju, jo tieši misija palīdz tiekties pēc vienotības. Tādēļ tie abi ir ārkārtīgi svarīgi vārdi. Es vēlētos ieteikt, lai mēs pēc tā tiektos un pie tā strādātu.

Trešais svarīgais vārds ir izglītība. Izglītība ir svarīga vienotībai un misijai. Tādēļ es novēlu, lai Dievs svētī Latvijas draudžu savienību un mūsu ūniju, lai mēs sasniegtu mērķi šajos trijos faktoros jeb virzienos un mēs iegūtu tās svētības, kuras vēlētos, lai mums būtu.

dzies loma sabiedrībā iepriekš un mūsdienās? Kāda loma draudzei ir mūsdienās?

Ko lai saku...

Mēs zinām, ka Dievs sagaida no mums. Ka jābūt gaismai pasaulē, kura atklāj

DRAUDŽU VADĪTĀJI

Vilnis Latgalis:

Par draudzes izaicinājumiem: jāsaka, ka tie ir dažādi. Ir lielāki un mazāki, vienmēr bijuši un droši vien arī būs. Es varbūt sākšu ar savu personisko izaicinājumu, kas bija aicinājums man kalpot šajā amatā, tas bija tiešām liels izaicinājums. Un es domāju, ka draudzei šie izaicinājumi arī ir salīdzinoši lieli.

Viens no lielākajiem ir vienotība. Kā saglabāt draudzes vienotību šajā postmodernajā laikā, kad cilvēki visapkārt redz visatļautību un pilnīgu robežu nojaukšanu, kā draudzēm saglabāt savu virzību uz mērķi, uz Kristus otro at-

nākšanu? Otrs lielākais izaicinājums, ar kuru mēs saskaramies, ir draudzes locekļu apmācība, sagatavošana kalpošanai. Ir jau startējusi programma draudzes vecāko apmācībai, mēs domājam šo darbu turpināt, iesaistot arī draudzes locekļus apmācības programmās. Tas patiešām ir liels un svarīgs uzdevums. Un varbūt kā vēl vienu šīs dienas izaicinājumu varētu minēt darbinieku jeb mācītāju paaudžu maiņu. Tas ir diezgan sāpīgs process, jo daudzi darbinieki pensionējas, un jaunā maiņa nemaz tik strauji nenāk vietā.

Es domāju, ka ir arī citi izaicinājumi, kas varbūt katrai draudzei ir savi un katram reģionam atšķirīgi, bet mūsu

Latvijas draudžu savienībai kopējais izaicinājums ir saglabāt vienotību un virzību uz mērķi.

Domājot par nākotnes izaicinājumiem, man šķiet, ka Jēzus Kristus sacīja ļoti precīzi: „Jūs esat zemes sāls, jūs esat pasaules gaišums, jūs esat pilsēta kalnā, kas nevar būt apslēpta.” Tā ir kristietības būtība, un tā ir mūsu esība un jēga- ietekmēt sabiedrību ar savu dzīvi, ar vēsti un ar savu attieksmi par Jēzus drīzo nākšanu, kas, protams, ir nenovēršama un ir pasaules vēstures lielākais notikums. Tas ir mūsu kopējais izaicinājums.

Jēzu Kristu, kurā vienīgi ir glābsana. Ja jautā, kas ir mainījies, tad jāpiemin, ka šodien ir daudz vieglāk iziet sabiedrībā, kalpot tās vajadzībām un pasludināt Jēzu kā visu problēmu atrisinātāju. Jautājums, vai mēs paši neesam izmainījušies, es domāju, paguruši un vai Kungs var mūs tik sekmīgi izlietot šajos labvēlīgajos apstākļos, ka pašam Dieva Vārda skaidrās patiesības?

Kāda tad loma ir draudzei mūsdienās?

Gribu citēt Ģenerālkonferences prezidenta Teda Vilsona sacīto 2015. gada nogalē, lūgšanas nedēļu ievadot, zem virsraksta „Spēks pabeigt iesākto”. Viņš savā uzrunā sacīja: „Dievs šajā brīdī mūs aicina sludināt Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā atrodamās trīs eņģeļu vēstis. Šodien kā nekad agrāk ir piemērotākais laiks sekulārajai pasaulei atklāt īpaši izprasto pravietisko septītās dienas adventistu vēsti.”

Pastāsti, ko Tev nozīmē draudzes nākotnes cerība – Jēzus nākšana?

Teikšu skaidri – tas nozīmē ļoti daudz! Nevar pat vārdos to izteikt. Padomāsim, nekas vairs nebūs no tā, ar ko tiekam piemeklēti šodien šajā pasaulē. Tur būs, kā Atkl. 21:4 sacīts: „Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.”

Bet pats skaistākais, ka Jēzu Kristu, mūsu Glābēju, skatīsim vaigu vaigā. Satiksimies arī ar saviem mīļajiem. Pavisam nesen piedalījies gandrīz vienlaicīgi divās bērēs, Antona Baranovska un sava brāļa Ārija Tomsona, kurās kalpoja ar uzrunu savienības draudžu vadītāja vietnieks Andrejs Āriņš. Viņš sacīja, viņiem noslēdzies dzīves gājums un tagad viņi dus. Strīpa ir pavilkta visam, un atliek, Kristum atnākot, saņemt norēķinu. Viņu dzīves līnijas ir noslēgtas un, cerams, Kungā, bet mums vēl tas priekšā.

Es domāju, tāpēc vislabākais vēlējums mums katram šajā draudzes 120 gadu jubilejā ir novēlēt uzticēties pilnīgi savam Pestītājam, lai Viņš mūs vada un sagatavo derīgus ar Viņu satikties, kad Viņš nāks godībā. Lai mēs paliekam uzticīgi līdz galam un lai šī nākotnes cerība spārno katru Dieva bērnu!

*Apkopoja:
Jana Kuzmenkova
un Tatjana Tomsone*

Pāvels Macānovs

Dievs ir kārtības Dievs

Publicēts „Adventes Vēstnesī” 1934. gadā, Nr. 8, 124.lpp.

Visā universā mēs redzam brīnišķīgu kārtību. Zvaigznes, saule, planētas iet savu noteiktu ceļu. Kāda liela katastrofa notiktu, ja kāda zvaigzne novirzītos no sava noteiktā ceļa!

Kārtību un organizāciju mēs varam novērot arī dzīvnieku un stādu valstī. Sakne, stumbrs, lapas dara savu darbu un stāds aug, zied un nes augļus. Kas nepazīst čaklās bites dzīvi? Apskatiet tās darbu stropus un jūs redzēsiet kaut ko brīnišķīgu. Un visu to bites var sasniegt, galvenām kārtām pateicoties priekšzīmīgai organizācijai. Viņiem ir māte-valdniece, bērniņi, aukles, sargi, darba bites un c. Katra no viņām stāv savā vietā un kārtīgi izpilda viņai uzticēto darbu. Izārdiet viņu organizāciju, atņemiet māti, un visstiprākā saime pēc neilga laika iznīks.

Šo brīnišķīgo organizāciju Dievs deva ne tikai dabai, eņģeļiem, bet arī savai draudzei. Pēc tam, kad Dievs izvēlēja Israēli par savu tautu, viņš deva tiem arī labo kārtību. Šīs organizācijas priekšgalā stāvēja pats Dievs. No Sv. Rakstiem mums zināms, ka tas bijis Jēzus Kristus. Saiešanas teltī viņš deva priekšrakstus Mozum, un tas savukārt paziņoja visām draudzes amata personām un visai draudzei, kas jādara. Ievērojot šo no Dieva doto kārtību, Israēla tauta pieauga garīgi un skaitliski. Savu draudzi Jaunajā Derībā vada pats Kristus. Viņš ir draudzes galva. Līdz debesbraukšanai Kristus personīgi vadīja savu draudzi. Viņš izvēlēja apustuļus un deva katram savu darbu. Bet pēc tam, kad Kristus uzbrauca debesīs, viņš sūtīja uz zemi Sv. Garu kā savu vietnieku. Caur Sv. Garu Kristus personīgi vada savu draudzi arī tagad. Ap. Pāvils salīdzina Kristus draudzi ar miesu. „Jo arī miesa nav viens loceklis, bet daudzi.” Ja cieš viens loceklis – cieš visa miesa. Ja vienam loceklim draud briesmas, tad visa miesa nāk tam palīgā. Bet kā lai zina, ka viens loceklis cieš vai atrodas briesmās?

Priekš tam Dievs deva brīnišķīgu kārtību. „Un viņš citus ir devis par apustuļiem un citus par praviešiem, un citus par evaņģēlistiem, un citus par ganiem un mācītājiem. Ka svētie top sataisīti uz kalpošanas darbu Kristus miesai par uztaisīšanu, kamēr mēs visi tiekam pēc Dieva Dēla vienādas ticības un atzīšanas un uzaugam par pilnīgu vīru, pilnīgi Kristum līdzīgi; lai vairs neesam bērni, kas top šaubīti un mētāti no ikkatra mācības vēja caur cilvēku blēdību un viltību, ar ko tie glūn mūs pievilt, bet, patiesīgi būdami iekš mīlestības, lai augam visās lietās iekš tā, kas ir tā galva, proti, Kristus, no kā visa miesa top salaista un sastiprināta caur visādām palīdzības saitēm pēc tā spēka, kas ikkatram loceklim ir, ka miesa uzaug pati uztaisīdamās mīlestībā.” Efeziešiem 4:11-16. Viena miesa un viens gars, bet daudz amata personas, kuras Dievs iecēla draudzē, lai tā augtu garīgi un skaitliski.

Kā lai izturamies pret šiem draudzes vadītājiem? Ne kritizēt, bet mīlēt. Kritizēt cita darbu ir viegli. Priekš tam nevajag lielas gudrības. Mūsu pienākums nav nosodīt draudzes amata personas, bet palīdzēt tām. „Vēl es jums pavēlu Foibu, mūsu māsu, kas ir draudzes kalpone Kenherejā, ka jūs to uzņemat iekš Kunga, kā tiem svētiem pieklājas, un tai palīdzat, kurā lietā tai ko no jums vajadzēs: jo tā arīdzan palīdzīga bijusi daudziem, arī man pašam.” Rom. 16:1-2. Apustuļu draudze stingri turējās pie kārtības. Viņa cienīja savus vadītājus un tiem palīdzēja. „Sveicinājiet Prisku un Akilu, manus darba biedrus iekš Kristus Jēzus; tie par manu dzīvību ir nolikuši savu pašu kaklu,” raksta ap. Pāvils. Katrs stāvēja savā vietā, kārtīgi izpildīja viņam uzticēto darbu, un Kungs caur viņiem darīja brīnumus. Arī caur mums Dievs var darīt tos pašus darbus, bet mums jābūt tādiem, kādi bija brāļi un māsas apustuļu laikā. „Bet es jūs pamācu, brāļi, caur mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdu, lai jums visiem ir vienāda valoda, un lai jūs starpā nav nekādas šķelšanās, bet lai jūs esat pilnīgi vienādā prātā un vienādā padomā.” 1. Kor. 1:10. Centīsimies uz priekšu ne kritizēt draudzes amata personas un vadītājus, bet palīdzēsim tiem, ne pretim stāvēt, bet pamudināsim uz lielāku kalpošanu; darīsim katrs savu pienākumu, lūgsim viens par otru, un Kungs bagātīgi svētīs mūs visus.

Ciānas Sargs.

„Selees, topi gaifma, jo laiva gaifma nahk!“ Ef. 60, 1.

1. gada gahji.

Hamburgā, 1. Oktobrī 1906.

Dr. 1.

Muhstu jaunās gada zeturkščna lapas.

Deews leef parahdišcha-
nas grahmata 14 nod. trihs-
fahrtigu wehsti wišā pasaule,
wišām tautām un sītiem, to-
lodām un laipim pašvīdā.
Schis wehstis panahkums ti,
ta no mīām tautām top meena

un igannu brahleem wimu ja-
batstolu letziām derigus rat-
stus peerveenot, kas wimu pee-
derības apšinu pee Adventistu
draudzes stiprinatu un pla-
ngu weenibu wišās bibeles
mahzībās wairotu, bet arī
taptu wairak pašihstami ar

ADVENTISTU PERIODIKA

Šogad aprit 110 gadi kopš pirmā adventistu latviešu laikraksta “Ciānas Sargs” publicēšanas 1906. g. 1. oktobrī Vācijā, Hamburgā. Līdz tam Latvijā tika izplatīts laikraksts vācu valodā ar līdzīgu nosaukumu “Zions Wachter”, kurš arī tika izdots Hamburgā. Kopš 1904.g. šis laikraksts tika tulkots krievu valodā ar nosaukumu „Маслина”, kurš bija domāts izplatīšanai cariskās Krievijas teritorijā.

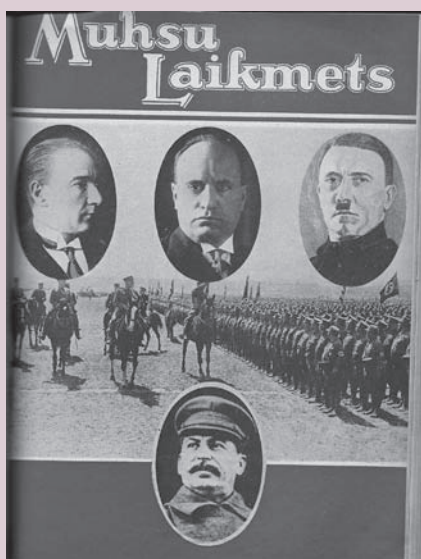
Tam regulāri tika izdoti arī pielikumi, kas saturēja sabatskolas materiālus, lūgšanu nedēļas lasījumus un draudžu statistiku. Šis krie-

vu izdevums satur vērtīgus materiālus, pētot tieši adventistu draudzes agrīno vēsturi cariskās Krievijas teritorijā, kur ietilpa arī Latvija. Izdevuma iznākšanu pārtrauca 1. pasaules kara ierobežojumi 1914. g. Latvijā šī periodiskā izdevuma eksemplāri ir ārkārtīgi reti sastopami. Vācu „Zions Wachter” atspoguļoja dažādus bībeliskus tematus un adventistu mācības punktus. Tāpēc arī latviešu “Ciānas Sargs” ne tikai pēc nosaukuma, bet arī pēc satura bija paralēls vācu izdevumam. Tajā tika atspoguļoti ne tikai dažādi Septītās dienas adventistu mācības punktu izklāsti, bet arī Bībeles pravietojumu skaidrojumi un dažādi tematiski raksti. Regulāri laikrakstu ievadīja kāds latviešu valodā tulkots Elenas Vaitas raksts, jo viņa tolaik bija vēl dzīva un aktīvi rakstīja angļu valodā, vai arī Ludviga Konradi raksts par Daniela vai Atklāsmes grāmatas pravietojumu interpretāciju. Latviešu izdevumā nav draudžu statistikas, un to adreses var tikai minēt pēc laikraksta aizmugurē norādītajām adresēm, kur šo laikrakstu var iegādāties.

Pirms 110 gadiem šis laikraksts tika izdots, jo kopš 1906. g. pēc Stolipina reformas Krievijas impērijā kļuva mai-

gāks likums par reliģisko brīvību, un adventisti pārstāja būt nelegāla reliģiskā organizācija un ieguva tiesības brīvi pulcēties, izdot un izplatīt reliģisko literatūru. Laikraksta redakcijas komitejā ietilpa Juliuss Bethers, Jānis Sprōģis un atbildīgais redaktors Jēkabs Šneiders. Laikraksta cena bija no 10 līdz 6 kapeikām. Uz vāka netika rakstīts izdošanas gads, bet gan gadu skaitļi tika skaitīti pēc pirmā laikraksta izdošanas, tas ir, otrais gads vai trešais gads. Tas mūsdienās var radīt grūtības izprast, kurā gadā laikraksts ir izdots.

Pirmā pasaules kara sākumā 1914. g. laikrakstu „Ciānas Sargs” pārstāja izdot, jo to pieprasīja kara cenzūra. Sakari ar Hamburgas izdevniecību arī bija pārtraukti, jo notika karš. Līdz ar to pirmskara latviešu “Ciānas Sarga” izdošana tika pārtraukta. To atjaunoja tikai pēc kara 1923. g. un tā turpinājās līdz 1929. gadam, kad šis laikraksts kļuva par žurnālu „Mūsu Laikmets”. Atjaunotā “Ciānas Sarga” pēc 1923. g. redaktors bija J. Šneiders, un šis izdevums tika izdots Rīgā. 1929. gadā laikrakstu pārdēvēja pēc līdzīga satura vācu žurnāla „Herold der Wahrheit” (Patiesības Vēstnesis) nosaukuma maiņas tieši ap šo lai-

ku uz „Gegenwerts Fragen” (Mūsdienu Jautājumi). Vairāku “Mūsu Laikmeta” latviešu žurnāla izdevumu vākus rotāja līdzīgi attēli kā šiem vācu izdevumiem. Žurnāls „Mūsu laikmets” rakstīja par dažādām Bībeles tēmām un pasaules aktuālo politisko norišu apskatiem Bībeles izvērtējumā. Tajā tika publicēti ne tikai tulkotie raksti, bet arī vietējo autoru darbi. Žurnāls tika izdots līdz 1937. g. maijam ieskaitot, kad tā iznākšana ar Latvijas varas iestāžu iejaukšanos tika pārtraukta. Žurnāla redaktors laikā no 1929. līdz 1937. g. bija Jānis Birziņš.

Šogad aprit 100 gadi kopš sāka iznākt „Adventes Vēstnesis”, tas tika izdots kopš 1916. g. Valkā. Tā nosaukums aizgūts no līdzīga vācu adventistu laikraksta „Der Adventbote”, kurš iznācis Vācijā kopš 1894. gada. Nav saglabājušās ziņas, kāpēc Krievijas varas iestādes kara cenzūras apstākļos atļāva šī laikraksta izdošanu. Tomēr skaidrs, ka šī laikraksta izdošanu sarūpēja Jēkabs Šneiders, kurš nevarēja samierināties ar “Ciānas Sarga” slēgšanu 1914. gadā.

Draudzēm bija nepieciešams periodisks izdevums, kā arī literatūra, kuru izplatīt, aktualizējot svarīgās Bībeles tēmas. Sākotnēji „Adventes Vēstnesis” aizvietoja laikrakstu „Ciānas Sargs”, kuru pārtrauca izdot kara ierobežojumu dēļ, un saturā no tā maz atšķīrās. Taču kopš 1923. g. tas ieguva jaunu veidolu un bija vairāk veltīts norisēm pašā draudzē, Bībeles tematus atstājot „Ciānas Sarga” saturam. Apskatot adventistu draudzes vēsturi, dažkārt šī laikraksta publikācijas satur vienīgās vēsturiskās atsauces par to laiku. Laikraksta redakcija atradās Rīgā, no 1919. līdz 1921. g. Pērses ielā 12, tad no 1921. g. līdz 1929. g. Dzirnau ielā 47/49, kur atradās Latvijas draudžu savienības administrācija, bet kopš 1929. g. Brīvības ielā 11 (tagad Baznīcas iela 12a). Rīgā laikraksts tapa iespiests “Valtera un Rapas” tipogrāfijā. “Adventes Vēstnesim” katru gadu rudenī bija izdots krāsains pielikums, kurš bija veltīts evaņģelizācijai un pa-

saules misijas darbībai, tie bija tā sauktie “pļaujas izdevumi”. Regulāri līdz 1937. g. tika publicēti draudžu statistiskie dati, draudžu kongresu norises, kā arī misijas skolas Sužos aktivitātes – izlaidumi, koncerti. Laikraksts tika izdots līdz 1940. g. augustam, kad tā izdošanu padomju varas iestādes pārtrauca.

Atbildīgie redaktori laikrakstam ir bijuši J. Šneiders (1917-1928), J. Birziņš (1929-1936 jūlijs), V. Vilmanis (1936 augusts-septembris), A. Mednis (1936 oktobris-1937 maijs), E. Klotiņš (1937 jūnijs-1939 aprīlis), J. Oltiņš (1939 maijs-novembris), A. Jurkevics (1939 decembris-1940 marts), J. Birziņš (1940 aprīlis-augusts).

1937. gadā Latvijas valsts iestādes pieprasīja Septītās dienas adventistu draudžu pārreģistrāciju, jo, balstoties uz sūdzību, tika veikta valsts revīzija un izmeklēšana Baltijas ūnijas birojā Rīgā, pēc kuras slēdziena tika ieteikta pat Septītās dienas adventistu konfesi-

jas slēgšana Latvijas Republikā. Taču pēc kontaktiem ar valsts amatpersonām tika nolemts slēgt Baltijas ūniju, reģistrēt tikai adventistu draudzes, kurās ir vairāk par 50 draudžu locekļiem, un slēgt visus periodiskos izdevumus, izņemot "Adventes Vēstnesi". Kopš 1937. g. mainās ne tikai laikraksta noformējums, bet vērojamas arī satura izmaiņas. Vairs netiek publicēta adventistu draudžu izaugsmes statistika un draudzes locekļi netiek vairs uzstājīgi mudināti uz misijas aktivitātēm. Protams, netiek aizmirsts dvēseļu mantošanas darbs, tomēr tas ir vairāk lokāls un saistīts ar labdarību. Laikrakstā dominē latviešu autori, pārsvarā adventistu mācītāji, raksti neskar politiku ap Latvijas valsti, bet ir vairāk veltīti

dažādiem Bībeles mācību punktiem, garīgumam, ģimenei, veselībai, vieta tiek dota pat Kārļa Ulmaņa režīma slavināšanai. Pēdējais "Adventes Vēstnesis" izdevums ir 1940. g. augustā, jau padomju varas apstākļos, kad šī laikraksta izdošana tiek slēgta.

Mūsdienu izdevums „Adventes Vēstis” tiek izdots kopš 1994. g. decembra. Redaktore Tatjana Tomsone.

Laikrakstu saturs

Neapšaubāmi, kā jau jaunai reliģiskajai kustībai, Septītās dienas adventistu periodikas saturs uzsvēra atšķirīgās mācību tēmas. Kā raksta Zaokskas kristīghumanitārā institūta rektors Zaicevs: „Analizējot to gadu adventistu žurnālu saturu, var ievērot, ka tajos pārsvarā ir

raksti par dažādām doktrīnām. Turklāt lielākā daļa rakstu veltīti atšķirīgiem mācību punktiem kā Dieva baušļi, sabats, mirušo stāvoklis, desmitais, nešķīstā barība utt. Rakstu, kas būtu veltīti kristietības pamatmācībām, kuras uzsver visu kristiešu kopīgo mācību, bija salīdzinoši maz... sludināšanas akcents tika likts uz adventistu mācības atšķirīgajiem punktiem. Lai gan daudzi no šiem sludinātājiem palika uzticīgi vispārēji kristīgās ticības principiem, tomēr, akcentējot īpatnības, kristīgajā sabiedrībā radās iespaids, ka septītās dienas adventisti tic glābšanai „caur darbiem”. Septītās dienas adventistu Minneapoles konferencē 1888. gadā notika mēģinājums pavērst draudzi virzienā uz taisnošanu ticībā uz Kristu, ko uzsvēra Kalifornijas jaunie sludinātāji A. Džounss un E. Vagoners. Ludvigs Konradi, kurš spēlēja vadošo lomu adventes vēsts sludināšanā Krievijā, šajā konferencē uzstājās ar apņēmīgu pretošanos vēstij par taisnošanu ticībā, uzskatot, ka šis akcents skalo adventistu vēsts pamatus, grauj Dieva bauslības, sabata baušļa un citu adventistu doktrīnu autoritāti.”¹

To apstiprina arī adventistu vēsturnieks L. E. Frūms, rakstot, ka L. Konradi bijis starp visasākajiem vēsts par taisnošanu ticībā kritizētājiem Minneapoles konferencē.²

Zaicevs raksta: „Par nožēlu tā ideju cīņa, ko vispasaules Septītās dienas adventistu baznīca pārcieta Minneapolē un kura visbeidzot paaugstināja vēsti par taisnošanu ticībā caur Jēzu Kristu, ne vienmēr tika atspoguļota adventistu sludināšanā Krievijā.”³

Vai šīs izsacītās domas atspoguļojas arī adventistu periodikā Latvijā? Pāanalizējot atsevišķu latviešu adventistu laikrakstu izdevumus pa gadiem, sanāk secināt, ka šī teoloģiskā pretimstāvēšana nebija tik krasi novērojama.

Laikrakstam „Ciānas Sargs” 1910. gadā bija 12 numuru. Tajos kopā tika publicēti 95 raksti. Kopumā doktrīnārajiem jautājumiem veltīti 45 raksti jeb 47% no visa šī gada laikrakstu satura. Pārējie 50 raksti jeb 53% veltīti tēmām par Jēzus Kristus darbību, ticību, evaņģēliju, Dieva atzišanu, Dieva valstību, lūgšanu, vispārējiem veselības principiem, ģimeni, Dieva radīšanas darbu

¹ Заицев, Евгений, «История церкви адвентистов седьмого дня в России», Заокский: Источник жизни, 2008, 256.

² Frūms, Lerojs Edvins, „Liktenīgā kustība”, mašīnrakstīta kopija latviešu valodā [248].

³ Заицев, 257.

Adventes Vēstnesis

un kristietību praktiskajā dzīvē. Starp šiem rakstiem 11 rakstu autors bija L. Konradi, bet 20 rakstiem – E. Vaita. Laikrakstā „Ciānas Sargs” 1911. gadā iznāca 12 numuri. Tajos kopā tika publicēti 114 raksti. Kopumā par atšķirīgām doktrīnām vēstīja 38 raksti jeb 33,3 % no kopējā satura. Turpretim raksti, kas bija veltīti vispārēji kristīgām tēmām – par Jēzus Kristus darbību, Dieva atzišanu, lūgšanu, ticību, evaņģēliju, kristietību praktiskajā dzīvē, Dieva radīšanas darbu, ģimeni, Bībeli utml. – ap 60 rakstu jeb 52,6% kopējā satura. Starp šiem rakstiem L. Konradi bija autors 12, bet E. Vaita 17 rakstiem. Tagad aplūkosim laikrakstu „Adventes Vēstnesis”. 1921. gadā tam iznāca 12 numuru. Kopā tika publicēti 116 raksti. Starp tiem rakstu, kas bija veltīti adventistu atšķirīgām doktrīnām, bija 44 raksti jeb 38% kopējā satura. Vispārēji kristīgām tēmām kā evaņģēlijs, Dieva atzišana, ticība, lūgšana, Bībele, ģimene, Dieva tiesa, Jēzus Kristus darbība, kristietība praktiskajā dzīvē, jauniešu ticības dzīve utml., 68 raksti jeb 58,6% kopējā satura. E. Vaita bija autore tikai 5 rakstiem.

„Adventes Vēstneša” 1937. gada 12 numuros kopā tika publicēti 150 raksti. Starp tiem veltīti adventistu atšķirīgiem mācību punktiem tikai 17 raksti, kur par vispārējām kristīgām tēmām, tādām kā Jēzus Kristus darbība, audzināšana ģimenē, kristietība praktiskajā dzīvē, vispārējie veselības jautājumi, labdarība utml., vēstī 88 raksti jeb 58,6% no kopējā satura.

Vai laikrakstos, sevišķi to sākotnējā stadijā, dominēja opozīcija mācībai par taisnošanu ticībā? Jāsecina, ka rakstu, kas atklāti noraidītu mācību par taisnošanu ticībā vienīgi caur Jēzu Kristu, adventistu laikrakstos nekad nav bijis. Atsevišķās vietās var manīt frāzes, tādas kā, piemēram, „caur ticību un Dieva baušļu ievērošanu”, kas uzsver abas šīs pestīšanas šķautnes, tomēr tas nav noliegums mācībai par taisnošanu ticībā. Lai noskaidrotu vispārējo šī jautājuma fonu tā laika laikrakstos, ir vērts citēt kāda raksta daļu, kas publicēts 1921. gadā un veltīts šim jautājumam:

„Ir daudz kristīgie pēc miesas, bet par nožēlošanu ļoti maz pēc Kristus Gara, jo mēs lasām Rom. 8:8-9: „Bet tie, kas pēc miesas dzīvo, nevar Dievam patikt. Bet jūs nedzīvojat pēc miesas, bet pēc Gara, ja tikai Dieva Gars iekš jums mīt.” „Ja kam Kristus Gara nav, tas vi-

ADVENTES VĒSTIS

nr. 2 (2) 1995. gada janvāris.

Lūdzu izlasiet šo informāciju!

Ir iznācis otrais biļetena «Adventes vēstis» numurs latviešu un krievu valodā, lai arī, visticamākais, daudzi no lasītājiem šo izdevumu redz pirmo reizi. «Adventes vēstis» ir Septiņas dienas adventistu izdots biļetens, kurš informē par notikumiem dažādās Latvijas draudzēs un arī pasaulē. Tirāža nav liela, jomās orientējamies uz kristiešu lasītāju loku, lai arī, iespējams, ar laiku tas varētu izaugt par plašāku izdevumu.

Šajā numurā ir tikai ziņas. Mēs domājam, ka jūs varētu interesēt arī daudzveidīgāks saturs. Mēs aicinām jūs sniegt priekšlikumus, ko jūs labprāt vēlētos lasīt «Adventes vēstī». Varbūt kādu rubriku varētu veltīt veselīgam dzīves veidam un labām receptēm, varbūt vajadzētu apkopot pasaules notikumus un sniegt tiem kristīgu komentāru? Kādas varētu būt jūsu idejas? Mēs labprāt gaidītu jūsu atsauksmes! Lūdzu atrakstiet uz redakciju!

Adrese: «Adventes vēstis», Baznīcas iela 12a, Rīga LV1050.

Ja vieglāk piezvanīt, tālrunā numurs: 7136975 (no Rīgas zvano, priekšā jāliek cipars 1)

«Adventes vēstis» labprāt gaidīs ne tikai ierosinājumus, bet arī sadarbošies ar katru, kurš gribēs sadarboties ar mums. Varbūt jūs draudzē, jūs draugu vai personīgajā dzīvē ir noticis notikums, kuru interesanti būtu dzirdēt citiem. Dalieties tajā ar mums! Varbūt jūs pūlāde ir dažas vērtīgas atziņas, varbūt interesanti fakti, varbūt praktiski padomi, varbūt...

Mēs visus «varbūt» nezinām, bet mēs zinām: jums ir ko teikt.

... Visbeidzot, iespējams, jūs spējat mūs atbalstīt materiāli. Katrs iesākums ir grūts, ne tikai garīgi, bet arī fiziski. Līdzekļi ir ļoti vajadzīgi, un par katru palīdzību mēs būsim ļoti pateicīgi. Ir viena patiesība: prēcīgu devēju Dievs svētīs!

Redaktore
Tatjana Tomsone.

JELGAVAS DRAUDZES DIEVNAMA JUBILEJA

Skaitlis 60 nav liels, salīdzinot to ar pasaules vēstures notikumu skaitļiem. Tomēr zinot adventes vēsts notikumu vēsturi, tas nav mazs.

1994. g. novembra sākumā SDA Jelgavas draudze, viena no vecākajām draudzēm Latvijā, atzīmēja sava dievnama 60. gadu jubileju. 1934. g.

Turpinājums 2. lpp.

TRĪS DIENAS LATVIJAS SEMINĀROS

«Viņš tiem sacīja: Eita pa visu Latviju un pasludiniet evaņģēliju visiem latviešiem.» Mrk. 16,15.

Slava Dievam par doto iespēju atklāti sludināt Viņa Vārdu šajā pasaules daļā - Latvijā. Slava Dievam, ka Svētais Gars aicina cilvēkus dzirdēt trīskārto eņģeļu vēsti tieši pēdējai paaudzei.

Man bija izdevība būt dažādās Latvijas pilsētās, dzirdēt kā skan un arī vērot kā sludinātā vēsts sasniedz cilvēku sirdis.

5. novembris pl. 16.00 - Cēsis irētā zālē sākas Bībeles izpētes seminārs. Ap 200 klausītāju, no kuriem puse varētu būt draudzes locekļi, uzrunā vietējais sludinātājs Jānis Mucenieks un iepazīstina ar semināra kārtību, bet jauniešu ansambla skanīgās dziesmas sasilda klausītāju sirdis. Dr. Tomass Neslunds atklāj Dieva mīlestības stāstu un sludinātā vēsts aizskar klausītāju sirdis.

6. novembris, pl. 15.00 - Malta-seminārs turpinās un Viktors Geide klausītājiem spilgti parāda Dieva karoga - sabata krāšņumu. Vairāk nekā 50 klausītāji aktīvi līdzdalība un arī vēlēšanās nostāties zem Dieva karoga liek savīgnoties sirdij: arī Maltā dzimst Dievam uzticīgi bērni.

ņam nepieder.” Bet ko tad īstenībā nozīmē israēls jeb kristīgais? Abi ir viens un tas pats un nozīmē: pieņemt Kristu ticībā; pretējais nozīmē: pagānismu, atmest Kristu.

Mēs zinām, ka Jēkabs nozīmē „krāpnieks, papēža turētājs”, un ka šis vārds tika pārmainīts uz Israēli „uzvarētājs, Dieva cīnītājs” tai laikā, kad Jēkabs cīnījās ar Kristu un beidzot ticībā to savtvēra un izsaucās: „Es tevi nepalaidīšu, ja tu mani nesvēti” 1. Moz. 32:22-33. Mēs no dabas visi esam Jēkaba bērni, caur to, ka ar paša spēku un viltību raujam sev apsolīto mantošanas tiesību un mēģinām segt savu kailumu ar paštaisnības apģērbi, tai vietā, kur vajadzētu apvilkt apsolīto taisnības uzvalku, kādu mums mūsu mīļais Pestītājs grib dot no

savas žēlastības.

Kamēr mēs to nepieņemam bērnišķīgā ticībā, mēs vēl vienmēr paliekam „krāpnieki”, tādēļ ka caur saviem paša darbiem meklējam piekrāpt Dievu. Mums arī vajag nākt tik tālu, ka Jēzus var sacīt uz mums: „Redzi, patiesi izraēlietis, kurā viltības nav” Jāņa 1:48. Kaut arī mūsu nopietnā cenšanās pastāvīgi būtu piederēt pie tā pulka, par kuru lasām Jēzus Kristus parādīšanās: „Viņu mutē viltība nav atrasta” Atkl. 14:5. Lai šo iegūtu, mums Dievs, Tēvs, ir dāvinājis uzticīgu priekšzīmi iekš Kristus, Svaidītā, kuram mums jāseko. Jo uz to jūs esat aicināti, kā arī Kristus priekš jums ir cietis un jums priekšzīmi pame-tis, ka jums būs pakaļ iet viņa pēdām; tas grēkus nav darījis, nedz viltība at-

"Šī ir
labās
vēsts
diena..."
(2. Ķēn. 7:9)

Mūsu Laiks

Septītās dienas Adventistu Latvijas draudžu Savienības izdevums Nr.1 1989

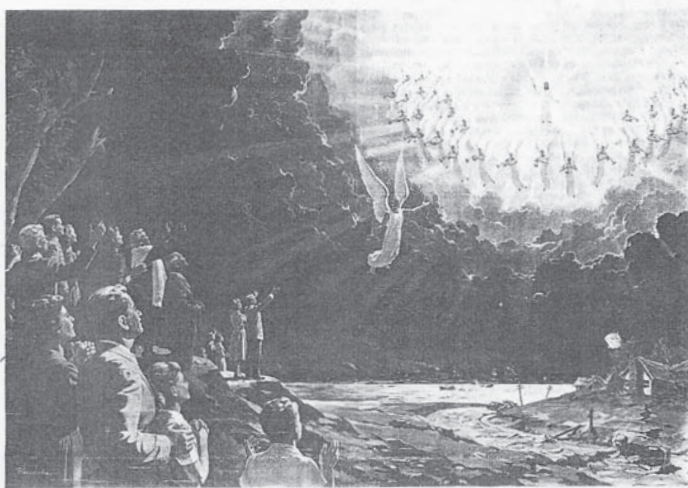
Mūsu laiks

Mūsu laiks ir dažādu pārmaiņu un iespēju laiks. Katra diena atnes jauno kā sabiedrības, tā draudzes dzīvē. Vēl nesam biju pat grūti iedomāties, ka mūsu valsti atklāti rādīs par reliģiju kā vispārpieņemtu vērtību. Tāpat tāls laiks sapnis, ka šīs laisās gaisas saturs laisrādīs, ka Septītās dienas adventistu draudze varēs izveidot organizāciju satkāpi ar SDA Vispasaules draudzes darbības kuru. Tomēr šodien tā ir realitāte. Par to liecina šis jaunais biļetens un arī mūs notiekošais SDA Latvijas draudžu kongress Rīgā un SDA Baltijas draudžu kongress Tallinā. Kā SDA draudzes locekļi mēs pateicamies Dievam ar Danieļa vārdiem: „Slavēts lai ir Dieva Vārds no mūžības uz mūžību, jo Viņam pieder gudrība un vara.” (Dan. 2:20).

Pirms vairāk nekā gadsimta Elena Vaisa rakstīja: „Mēs stāvam pie liela notikuma sliekšņa. Praviešiem ir strauji piepildās. Kunga atnākšana ir tuvu. Dots norisināties notikumi, kas pieņems visas cilvēces uzmanību. Pagātnes cīņas beigušās, tomēr mūsu acu priekšā izaug jauns cīņas lauks. Par šiem, kas patīk norisināties mūsu pasaulē, agrāk bija pat neiespējami sapņot...” (”Liecības draudzei.” 5.sēj. 753.lpp.).

Pats pierstaidzotais šodien ir tas, ka varam redzēt, kā Dievs pilda Savus apsolījumus. Mēs esam liecinieki tam, ka evaņģēlijs tiek sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām. (Mat. 24:14); ka tas aicina visas tautas, ciltis, valodas un tautības... (Atkl. 14:6). Barjeras, kas ilgi laiku stāvēja tā ceļā, drīz pavisam tiks nojauktas. Kādā laikā mēs dzīvojam! Bībele stāsta notikumu par četriem lepras slimiem vīriem, kuri bija izraidīti ārpus aplenkšanas, badā izmocītas pilsētas vārtiem. Nakts tumsā viņi pamatīja, ka neizprotamu iemeslu dēļ ienaidnieks bija pametis savas noietnes ar uzturu, apģērbu un dārglietām. To visu ieraugot, šie četri cilvēki izjuta un izprata atbildību badā un slāpēs cietušo cilvēku priekšā. Viņi sacīja: „Šī ir labās vēsts diena, bet ja mēs klusēsim un paliksim mierā līdz ausmai, tad mēs kļūsim vainīgi...” (2. Ķēn. 7:9).

„Šodien mēs esam liecinieki tam, kā augšāmceltā Dieva Dēla Jēzus Kristus rētām klātās Rokas vada un kārtu tautu likteņus, lai evaņģēlijs tiktu pasludināts visiem, kad ir iespēju laiks, arī mēs nesam atbildību šī uzdevuma priekšā.”

"Celies, topi apgaismota"

Šī ir pravieša Jēzus vārds, kas aicina katru iedzīvotāju Rīgas 1 apvienotās draudzes lūgšanu naktī gada 14.jūnijā vakarā. „Celies, topi apgaismota, mana Latvija, mana draudze, mana sirvī!” šķiet, sauc šis lūgums zem draudzes izvietojuma shēmas Latvijas kartē.

Ir piemācīts tik ļoti garlaicais brīdis. Pēc 45 gadu pārraukuma ar savu kom-

māžu, draudze un episkopāts, kas nesuši evaņģēlija gaisu Romas valsts pilsētās un ciemos, kas pūķu gājot gad-simta beigās šo atnesa mūsu mazajai Latvijai. „Ak Dievs, ar Tēv dzīdītu jaunu draudzi, ar Tēv dzīdītu” (Dr.144,9), ar Krievijas dzimnieciskā vārdsim šo svēto brīdi atklāj br. V. Geide. „Debes Tēvs, kurš tādā maksu mēķājis mūsu apstākļiem, vēlas dzīvot jaunu draudzi, to vēlas dzīvot Jēzus Kristus, mūsu draudzes, un mēs bijām kongress, lai jūsim laiku ar Kristus vārdu šīs draudzes priekšā...”

ja mums trūkst entuziasma uz Dievu un vienu ar otru. Mūsu E. Vaisa austāta savu sapni: „Mani sapni pie ievērojamas celmes darvām stāvēja sargs un karam, kas gribēja tur iet, jautāja: „Vai tu esi sapņojis Svēto Garu?” Viņa rokā bija mērs, un tas tikai ļoti, ļoti nodaudzais ielaida celtni. „Jūs cilvēceņi lielu nav nekā”, viņš sacīja, „bet ja jūs esat samierināti pilnīgi vīra augumu Jēzu Kristus, mīļotāji, sapņotāji, atklātāji, tad jūsim laiku ar Kristus vārdu šīs draudzes priekšā...”

šādas organizācija, kuru vadīja br. M. P. Kulakovs. Tika ieviestas darba komitejas: 1) Ieviešanas komiteja. 2) Saņemšanas komiteja. 3) Apliecinātā komiteja. 4) Plānu un priekšlikumu komiteja. 5) Sekretariāts. Otrā darba diena iesāks ar Igaunijas Savienības priekšsēdētāja A. Kriksa uzrunu. „Mums nav viena valodas, un mēs vieno nacionālā kultūra, mūsu dāvēs, Baltijas jūra. Bet galvenais — mēs esam vieni ar vienu.”

raista viņa mutē” 1. Pēt. 2:21-22....

Nu, mans mīlais lasītāj, beidzot vēl vietu jautājumam: „Kā tikai mēs varam kļūt par īstiem israēļiem?” „Kad pārvaram katru grēku, kas valda mūsu grēcīgās miesās”, ir dievišķa atbilde. Bet tas notiek caur atdzimšanu, caur Dieva Svēto Garu, kā to tuvāki atrodam apzīmētu Jāņa 3:1-16. Jo ikviens, kas ir dzimis no Dieva, uzvar pasauli; un šī uzvara, kas pasauli uzvar: mūsu ticība” 1. Jāņa 5:4.” Šis raksts noslēdzas ar rakstu vietu: „Svētīgi ir tie, kas viņa baušļus dara, lai viņiem vara ir pie tā dzīvības koka, un lai viņi ieiet pa tiem pilsētas vārtiem” Atkl. 22:14.”⁴

Adventistu laikrakstos tika uzsvērtas pestīšanas abas puses – ticība uz Jēzu Kristu un šīs ticības praktiskā izpausme dzīvē – darbība, kas saskan ar Dieva baušļiem. Tie puda adventistu svarīgākās tēmas un atspoguļoja adventistu draudžu iekšējo atmosfēru. Tie piedāvāja bagātīgu tematu klāstu un nebija vienpusīgi. Šos laikrakstus varēja izmantot misijas darbā, tie izkopa drau-

žu iekšējo garīgo dzīvi, un tos aktīvi izplatīja adventistu literatūras izplatītāji – kolportieri.

Vispirms „Mūsu Laiks”

Pirmais atjaunotais „Adventes Vēstu” numurs 1995. gada janvārī iznāca ar Nr. 2, jo kā pirmais atjaunotais laikraksts tika uzskatīts 1989. gadā iznākušais biļetens „Mūsu Laiks”. Tad šī laikraksta redakcijā bija Viesturs Reķis, Viktors Geide un Valdis Zilgalvis. Redakcijas adrese bija Rīgā, J. Kupalas ielā 9. Izdevums bija vēlīts pirmajam pēc 45 gadu pārtraukuma Latvijas draudžu savienības kongresam, kura devīze bija „Celies, topi apgaismota!”

Šī biļetena ievadrakstā Valdis Zilgalvis rakstīja:

„Mūsu laiks ir dažādu pārmaiņu un iespēju laiks. Katra diena atnes jauno kā sabiedrības, tā draudzes dzīvē. Vēl nesam bija pat grūti iedomāties, ka mūsu valstī atklāti runās par reliģiju kā vispārpieņemtu vērtību. Tāpat tāls likās sapnis, ka tiks izdoti garīga satura laikraksti, ka Septītās dienas adventistu draudze varēs izveidot organizāciju sa-

skanā ar SDA Vispasaules draudzes darbības kursu. Tomēr šodien tā ir realitāte. Par to liecina šis jaunais biļetens un arī nule notikušais SDA Latvijas draudžu kongress Rīgā un SDA Baltijas draudžu kongress Tallinā. Kā SDA draudzes locekļi mēs pateicamies Dievam ar Danieļa vārdiem: „Slavēts lai ir Dieva Vārds no mūžības uz mūžību, jo Viņam pieder gudrība un vara.” (Dan. 2:20).

„Pirms vairāk nekā gadsimta Elena Vaita rakstīja: „Mēs stāvam pie lielu notikumu sliekšņa. Praviešiem ir strauji piepildās. Kunga atnākšana ir tuvu. Drīz norisināties notikumi, kas pārņems visas cilvēces uzmanību. Pagātnes cīņas beigušās, tomēr mūsu acu priekšā izaug jauns cīņas lauks. Par ainām, kas pašlaik norisinās mūsu pasaulē, agrāk bija pat neiespējami sapņot...” (Liecības draudzei, 5.sēj., 753.lpp.). Pats pierstaidzotais šodien ir tas, ka varam redzēt, kā Dievs piepilda Savus apsolījumus. Mēs esam liecinieki tam, ka evaņģēlijs tiek sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām... (Mat. 24:14); ka tas aicina visas tautas, ciltis, valodas un tautības... (Atkl. 14:6).

„Barjeras, kas ilgu laiku stāvēja tā ceļā, drīz pavisam tiks nojauktas. Kādā laikā mēs dzīvojam! Bībele stāstīta notikums par četriem lepras slimiem vīriem, kuri bija izraidīti ārpus aplenkšanas, badā izmocītas pilsētas vārtiem. Nakts tumsā viņi pamatīja, ka neizprotamu iemeslu dēļ ienaidnieks bija pametis savas noietnes ar uzturu, apģērbu un dārglietām. To visu ieraugot, šie četri cilvēki izjuta un izprata atbildību badā un slāpēs cietušo cilvēku priekšā. Viņi sacīja: „Šī ir labās vēsts diena, bet ja mēs klusēsim un paliksim mierā līdz ausmai, tad mēs kļūsim vainīgi...” (2. Ķēn. 7:9).

„Šodien mēs esam liecinieki tam, kā augšāmceltā Dieva Dēla Jēzus Kristus rētām klātās Rokas vada un kārtu tautu likteņus, lai evaņģēlijs tiktu pasludināts visiem, kad ir iespēju laiks, arī mēs nesam atbildību šī uzdevuma priekšā.”

Tolaik no 1989. g. līdz 1995. g. norisinājās ļoti aktīvs evaņģelizācijas darbs, kurā bija iesaistījušies šī biļetena redakcijas dalībnieki. Bija nepieciešams organizēt Bībeles seminārus, pasniegt Bībeles stundas, kristīt jaunos draudzes locekļus, tika aicināti ārvalstu evaņģēlisti, dažkārt vienlaicīgi notika Bībeles izpētes semināri vairākās pilsētās vienlaikus. Šajos gados draudzes locekļu skaits Latvijā pieauga divkārtīgi. Tolaik arī nebija tik attīstītu datoru, kā tagad,

un laikraksta izgatavošana prasīja daudz lielāku laiku nekā tas ir tagad. Tādēļ pēc pirmā atjaunotā laikraksta pagāja 5 gadi līdz sekoja nākamais, nu jau periodiskais izdevums ar nosaukumu „Adventes Vēstis”.

„Adventes Vēstu” atjaunošana

Jau 1994. gada nogalē par atbildīgo redaktoru tika izvirzīta Tatjana Tomsone. Redakcijas adrese: Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Šajā lomā Tatjana jutās neparasti, jo tas bija ļoti liels uzdevums, kurš viņai tika piedāvāts. Neko tamlīdzīgu viņa nekad līdz šim nebija darījusi un uzdevuma apjoms šķita nepaveicams pašu spēkiem. Taču palāvēībā uz to Kungu un ar dzīves drauga, profesionāla žurnālista Aida Tomsona atbalstu viņa šo lomu uzņēmas. Tādēļ savā ievadrakstā Tatjana nedaudz bikli norāda, ka „ir iznācis otrais biļetena „Adventes vēstis” numurs latviešu un krievu valodā, lai arī, visticamākais, daudzi no lasītājiem šo izdevumu redz pirmo reizi. „Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu izdots biļetens, kurš informē par notikumiem dažādās Latvijas draudzēs un arī pasaulē. Tirāža nav liela, jo mēs orientējamies uz kristiešu lasītāju loku, lai arī, iespējams, ar laiku tas varētu izaugt par plašāku izdevumu.”

„Adventes Vēstis” 1995. g. Nr. 2. tika izdots 800 eksemplāru tirāžā. Uzdevumu sarežģīja arī tas, ka latviešu „Adventes Vēstis” tika arī tulkotas krievu valodā, lai izdotu „Адвентский Вестник” 200 eksemplāru skaitā. Tomēr mazā pieprasījuma dēļ tā izdošanu pārtrauca jau pēc dažiem mēnešiem.

Tad pēc šiem vārdiem Tatjana aicināja lasītājus iesūtīt pa pastu savas liecības, priekšlikumus, ziņas par notikumiem un padomus, lai būtu materiāli, kurus publicēt nākamajos izdevumos. „Adventes Vēstu” Nr. 4 izdevumā redaktore jau jutās nedaudz vairāk drošāk un izsaka pateicību lasītājiem par atsaucību un atbalstu. Arī laikraksta struktūra ir kļuvusi skaidrāka, kam pievērst uzmanību, kādas rubrikas uzturēt. Savā ievadrakstā Tatjana jau iedrošina lasītājus: „Dievs kristiešiem ir devis uzdevumu liecināt par savu ticību citiem cilvēkiem. Varbūt jums tas šķiet mazsvarīgi, taču izrādās, ticības dzīve ir atkarīga no mūsu liecināšanas. Jūsu atsūtīto liecību izlasīs vairāk nekā 1000 cilvēku. Varbūt jūs nekad neatradīsiet citu iespēju uzrunāt tik lielu auditoriju kā izmantojot šī biļetena iespējas. „Adventes Vēstis” gaida jūsu

vēstules!”

Atjaunotās „Adventes Vēstis” idejiski turpina agrāk izdotā „Adventes Vēstneša” darbu, lai gan nu jau ir cits laikmets, citas aktualitātes, tomēr adventes vēsts pirms Kristus Otrās atnākšanas nemainās. Tas ir Septītās dienas adventistu draudžu uzdevums – pievērst sabiedrības uzmanību laika zīmēm, kuras liecina par drīzo Kristus Otro atnākšanu. Laikraksts „Adventes Vēstis” nu jau 100 gadus veic šo uzdevumu, iesaistot sava satura veidošanā draudzes locekļus, dodot tiem iespēju savu liecību par Jēzu pavairot.

Citi periodiskie izdevumi pagājušā gadsimta beigās

1995. g. tika izveidots arī žurnāls „Kopējā ceļā”, kurš bija velēts garīgai kristīgai dzīvei un ģimenei. Tās redaktore bija Silvija Liepiņa, bet palīgs Gunta Muceniece. Redakcijas adrese: Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Šo žurnālu draudzes locekļi parasti iegādājās kopā ar laikrakstu „Adventes Vēstis”, daži to pat uz-

skatīja par šī laikraksta pielikumu. Tas bija pieprasīts draudzes locekļu vidū, tomēr redaktore slimības dēļ tā izdošanu nācās pārtraukt.

1994. g. tika dibināts jauniešu laikraksts „Atspulgs”. Tā izdevums ar Nr. 1. tika izdots 1994. g. 15. septembrī, lai gan laikraksts ar šādu nosaukumu, bet bez numerācijas tika izdots agrāk, 25. augustā. Tā redakcijā bija Māris Mols kā redaktors, Aiga Ķuze, Eduards Cauna. Adrese: Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Sākotnēji šis laikraksts iznāca pat divas reizes mēnesī. Tā izdevēji piebilda, ka šis laikraksts ir sagatavots ar datoru Macintosh, nevis ar IBM, kas nozīmēja kvalitāti. Vēlāk redakcijas sastāvs mainījās un tajā ietilpa Egita Kubliņa kā redaktore, Tāļvaldis Vilnis, Dace Kundziņa, Sandis Spandegs, Amanda Dambe, Sanda Veidmane-Thomallari, Ernests Treijs, Zane Mikijanska, Āris Kundziņš. Ap 2002. gadu šis mēnešraksts kļuva par „Skici”, kura redakciju vadīja Āris Kundziņš. Tad ap 2003. g. arī šis izdevums pārtrauca savu eksistenci.

ATSPULGS

Adventes jauniešu laikraksts visiem

1994. gada 25. augusts

Ceturtdiena

Avīze jauniešiem jeb Jauniešu avīze visiem?

Sveiciens no „Atspulga” redakcijas tam, kas šajā brīdī tur savās rokās pirmo adventes jauniešu laikraksta eksemplāru. Ceram, ka tas nebūs vienīgais (pēdējais). Pateicība Dievam par viņa žēlastību, kādu viņš mums gala laikā atklāj arvien vairāk, pašķirot ceļu sava darba veikšanai. Jāsaka, ka savu avīzi jaunieši ir gribējuši jau sen (apmēram pirms diviem gadiem). Bet kā neveicās, tā neveicās, un nevarēja arī saprast isto iemeslu. Šodien daudzi šķēršļi ir zuduši, un liekas, ka kaut kas ir gājis uz priekšu.

Kāpēc negribējām neveidot avīzi?

Ir ļoti daudz iemeslu, kāpēc domājam, ka „Atspulgs” ir nepieciešams. Iespējams, ka pirmā numura pirmā lappuse ir piemērota lai to pamatotu

**Kristieši
Latvijā**

Vai jūs gribat zināt, ko dara mūsu brāļi un māsas visā Latvijā? Mēs domājam, ka vismaz daži jā,

**Domu
apmaiņa**

Katrs domā citādi, un tas, kas grib uzzināt, ko domā kāds cits var lasīt „Atspulgu” un arī

Dievs

KĀ PAREIZI UZRUNĀT DIEVU?

Vārda "Jehova" nozīme

Normālā ģimenē bērni vecākus sauc nevis vārdā, bet par tēti un mammu, vai arī kādā atbilstošā mīlināmā vārdā. Tāpat Dieva bērni uzrunā savu Debestēvu un Pestītāju. "Dievs" – tas ir mūsu Dievs, jo cita Dieva vienkārši nav. Bībelē Dievu visbiežāk min kopā ar raksturojumiem – Varenais, Visaugstais, Pestītājs, Žēlīgais, Gādīgais, Taisnais, Svētais un tml. Tas ir dabīgi un saprotami, jo nevienas citas būtnes ar šādām īpašībām nav.

Bet Vecās Derības laikos katrai tautai bija sava dievība, un katrai dievībai bija savs īpašvārds. Bija Zevs, Dioniss, Jupiters, Pērkons, Votans un bezgala daudz citu. Apkārtējie pagāni vaicāja israēliešiem: "Kā sauc Dievu, kuram jūs kalpojat?" Israēlieši negribēja palikt atbildi parādā un lūdza, lai Dievs pats sevi nosauc kādā īpašvārdā.

"Bet Mozus sacīja uz Dievu: "Kad es nāksu pie Israēla bērniem un viņiem sacīšu: "Jūsu tēvu Dievs mani pie jums ir sūtījis" – tad tie jautās: „Kā viņu sauc?" Ko lai es tad viņiem saku?" (2Moz.3:13)

Acīmredzot, Israēla bērni vēl atradās daudzdievības priekšstatu gūstā: katrai tautai ir savi dievi, un Israēla Dievs ir tikai viens no tiem. Katram dievam ir savs vārds. Kāds vārds ir mūsu Dievam?

Israēliešu prasība liecināja par lielu

neizpratni. Patiesībā Dievam nebija vajadzīga ne identifikācija, ne personas kods, jo Viņš ir viens un vienīgais.

Ebrejiem vārds nozīmēja vārda nesēja raksturojumu. Bet kas varēja pilnībā raksturot Bezgalīgo, kas ietver sevī pasaulu pasaules? Un ja Viņš sniegtu savu raksturojumu – kurš mirstīgais spētu to saprast?

"Dievs atbildēja Mozum: "Es esmu, kas es esmu... Tā tev būs sacīt: ES ESMU mani pie jums ir sūtījis." (2Moz.3:14.)

Dieva atbilde bija izsmeloša: Dievam nav izcelsmes, nav izaugsmes, nav norieta. Visam pasaulē un pašai pasaulei bija sākums un būs arī gals, turpretī Dievs ir nemītīga tagadne un mūžīgā Visur Klātbūtne – ES ESMU.

Turklāt Dievs nav ne aptverams, ne izskaidrojams. Dievam nav etalona, nav mēroga, nav salīdzinājuma. Viņš pats ir visa Etalons, visa Mērs, Pašmērķis un Ideāls: ES ESMU, KAS ES ESMU – NEAPTVERAMĀIS, NESALĪDZINĀMAIS UN NEMAINĪGAIS.

Tomēr israēlieši no Mozus gaida citu atbildi: viņi gaida vārdu.

"Un Dievs vēl sacīja Mozum: "Tā tev būs sacīt Israēla bērniem: IHVH, jūsu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs mani pie jums ir sūtījis; šis ir mans vārds mūžīgi..." (2.Moz.3:15.)

Tā radās noslēpumainais Dieva īpaš-

vārds, kam vajadzēja identificēt vienīgo Patieso Dievu daudzdievīgajā pasaulē.

Šeit nav iespiedklūdas. Šis īpašvārds Bībeles pamattekstā ir gluži tāds kā šeit: JHVH, tikai ar ebreju burtiem (Jod-he-vav-he). Ebreji raksta tikai līdzskaņus. Patskaņi glabājas tautas atmiņā, un lasītāji tos izvēlas paši. Mozus gan zināja, ar kādiem burtiem jāsavieno līdzskaņi JHVH; bet tauta drīz vien atteicās šo vārdu izrunāt; lasot viņi teica "ADONAJ", kas nozīmē "Kungs".

Kristus un apustuļi Dievu nekad nesauca šajā vārdā, kristiešiem šis pierādījums ir izšķirošs.

Ar laiku jūdu zinātnieki izgudroja un ieviesa rakstu zīmes arī patskaņiem. Tos pierakstīja līdzskaņiem blakus, virs burta vai zem tā. Patskaņu pierakstīšanu sauc par vokalizāciju. Mācību grāmatās jūdi jau sen lieto vokalizēto rakstību; tas ļoti atvieglo mācību procesu. Gadsimtiem ilgi jūdu valodnieki strādāja pie Bībeles teksta vokalizēšanas. Ar lielo rūpību tekstam pielika tos patskaņus, kas saglabājušies dzīvajā runā. Bet vārdu JHVH neviens neprata izrunāt. Cik tālu sniedzas vēsturiskās ziņas, šo vārdu vienmēr lasīja ADONAJ.

Valodnieki neuzdrošinājās izdzēst šos četrus burtus no svētā raksta. Bet apstiprinot savādo faktu, ka šeit jālasa gluži cits vārds, viņi vārdam JHVH

pielika vārda ADONAJ patskaņus. Tie atgādināja ebreju lasītājiem, ka šeit jālasa ADONAJ.

18.gs. kristīgie teologi sāka apgūt Bībeles pamatvalodas. Nezinādami minēto jūdu rakstības īpatnību, viņi vārdu JHVH mēģināja izlasīt ar klātpieliktajiem vārda ADONAJ patskaņiem. Aptuveni iznāca JaHoVa jeb JeHoVa – pārpratuma vārds, sastāvošs no viena vārda līdzskaņiem un otra patskaņiem. Pārpratumu drīz vien noskaidroja, bet “Jehova” jau bija ieviesies garīgajā valodā.

Likteņa ironija ir tā, ka neesošo jaunvārdu vesela reliģiska organizācija pieņēma par savas konfesijas nosaukumu un galveno doktrīnu. Bībeles kritiķi savukārt negribēja samierināties ar noslēpumu, kas joprojām sedz dievišķo vārdu. Atmetuši nepamatoto vokalizāciju

JEHOVA, kritiķi ieteica citu – “JAHVE”. Arī šai vokalizācijai nav nekāda vēsturiska pamata. Jūdi nekad nelasīja un nelasa šo vārdu kā JAHVE. JAHVE ir tikai minējums. Četrus līdzskaņus ar pieciem patskaņiem var savienot vismaz 20 veidos; nav pamata domāt, ka JAHVE ir īstais variants. Ievērojamākie Bībeles tulkojumi nav akceptējuši izrunu JAHVE. Tulkojums “Dievs Jahve” ir klaja koncesija daudzdievībai un nevar pretendēt uz precizitāti. Lai precīzi pārtulkotu Vecās Derības tekstu, mums tas jāizlasa tā, kā to lasīja un turpina lasīt ebreji; bet vārdu JHVH ebreji vienmēr un visur lasa ADONAJ. Šī vārda precīzais tulkojums ir “Kungs”.

“Kāpēc tu prasi, kāds mans vārds? – Tas ir noslēpums.” Tā atbildēja Kunga eņģelis Manoam (Soģ.13:18). Pēc Bībeles laiku tradīcijas, īpašvārdam

vismaz daļēji jābūt raksturojumam. Ņemot to vērā, Dieva visuaptverošais vārds mums paliks noslēpums, kamēr dzīvojam mirstīgajā miesā. Bet mums ir cerība.

“Kad tas atklāsies, mēs būsīm viņam līdzīgi, jo mēs redzēsīm viņu, kāds viņš ir... Kas uzvar, to es darīšu par pīlāru sava Dieva namā, un tas vairs neizies ārā. Un es uz viņa rakstīšu sava Dieva pilsētas vārdu... un manu jauno vārdu.” (1Jņ. 3:2, Atkl. 3:12) Tad mēs uzzināsim, kā mūsu Dieva un Pestītāja vārds pareizi rakstāms, kā tas pareizi lasāms un ko tas patiesi nozīmē. Līdz tam mums jāpaciesas.

Īzaks Kleimanis

Adventes Vēstis

Nr.3 (40), 1998. g. marts

AKTUĀLS JAUTĀJUMS

„Mateja evaņģēlijā 18:18 Jēzus saka: „Ko vien jūs virs zemes siesiet, tas būs siets arī debesīs; ko vien jūs virs zemes atraisīsiet, tas būs atraisīts debesīs.” Ko nozīmē siets virs zemes un atraisīts debesīs?”
Svetlana

Jēzus iepriekš Mateja 16:19 un 18:17 norāda, ka vara „siet” un „atraisīt” pieder draudzei. Tai Dievs ir devis varu lemt, plānot, pasludināt evaņģēliju, turēt mācību, kas svētiem reiz dota, kā arī izlemt jautājumus, kas ir saistīti ar draudzes kārtību un disciplīnu. Te vienmēr ir jāatceras, ka draudzei veicot lēmumu par maldošos brāli vai māsu, tiek skarts dvēseles mūžīgais liktenis, un šī darba rezultātam var būt mūžīgs iznākums.

Kristus ir devis savai draudzei „atslēgas” (Mt. 16:19) atslēgt un aizslēgt. Tā ir vara vest ļaudis uz Debesu valstību, ja tie atsaucas evaņģēlija aicinājumam, kā arī izslēgt tos, kas savā dzīvē rīkojas šīs valstības necienīgi. Draudzei ir tiesības prasīt vai aizliegt, atbilstoši Debesu pilnvarai (Mt. 7:21-27). Kad

Jēzus aicināja savus mācekļus iet un mācīt visas tautas, Viņš tiem piekordināja, ka tiem ir jānāca „visu, ko Es jums esmu mācījis” (Mt. 28:19-20).

Dažkārt ar vārdiem „siet” un „atraisīt” skaidro Baznīcas varu prasīt draudzes locekļiem ticību noteiktiem mācības punktiem, praktizēt noteiktus uzvedības standartus un ievērot zināmus rituālus. Taču šis skatījums uz šiem vārdiem „siet” un „atraisīt” ir veicinājis viduslaiku Baznīcas praksi sākt citādi domājošo vajāšanas, žvazdinot ar „atslēgām”, draudot neieļaut Debesīs visus tai nepaklausīgos. Lai no tā izvairītos, nepieciešams saprast, ko tad īsti Kristus saviem pārstāvjiem virs zemes ir uzticējis. Tiem ir tiesības pieprasīt (sasiet) vai aizliegt (atraisīt) tikai saskaņā ar Kristus mācību, kuru skaidri atklāj Raksti. Debesis necietīs tos, kuri ir ielikti pārraudzīt draudzi, taču vairāk izceļ savu varu un apmaina Dieva likumus ar cilvēku ieceltajiem likumiem (Marka 7:6-13).

Ar vārdiem „siesiet” un „atraisīsiet” Jēzus norāda, ka mūsu lēmumus – gan negatīvos, gan pozitīvos – Debesis pieņem kā izlemtus attiecībā uz mums. Dievs mums atļauj ne tikai pieņemt lēmumus, bet arī iegūt savu lēmumu sekas un rezultātus. Tas īpaši tiek izcelts jautājumos ar cilvēkiem. Vai mēs atstājam kaut ko bez risinājuma, vai nepiedodam tiem, kas pret mums ir grēkojuši, vai tomēr meklējam ceļu uz

izlīdzināšanos? Dievs visu ievēro.

Draudze kā kolektīvs ir atbildīga Dieva priekšā par tās draudzes locekļiem. Draudzes pienākums ir atklāt, kāda uzvedība nav pieļaujama ticīgam cilvēkam un kāda uzvedība ir veicināma. Ja kāds grēko, tad tās pienākums šo lietu izskatīt saskaņā ar Kristus mācību, Dieva Garu un ar to saskaņoto draudzes kārtību, lai meklētu iespējas, kā pamācīt, brīdināt, ja nepieciešams, disciplinēt, izslēgt no draudzes un atkal meklēt iespējas atjaunot. Visi šie draudzes lēmumi Debesīs tiek pieņemti kā „sieti” vai „atraisīti”, lai gan tie nav saistoši pašam Dievam. Debesis pieņem draudzes lēmumus „siet” vai „atraisīt”, taču šie lēmumi neuzliek saistības Dievam mainīt desmit baušļu saturu, Kristus mācību, taisnās tiesas principus, kuri ir atklāti Dieva Vārdā. Tieši pretēji, draudzes pienākumos ir šos principus ievērot saskaņā ar Dieva gribu, lai gan tās „siesana” vai „atraisīšana” var daudziem kļūt par izšķirošu mūžības izteiksmē. Draudzei nav lielākas varas par pašu Dievu, kurš tai ir devis zināmas pilnvaras. Ja tā pieņem kādus lēmumus, tai tie ir jāpieņem Dieva Gara vadībā, pilnīgā saskaņā ar Kristus mācību.

Mācītājs

Andris Pešelis

PAPLAŠINOT KALPOŠANAS ROBEŽAS JAUNIEŠU NODAĻĀ

Priekšā stāvošais ceturksnis LDS Jauniešu kalpošanas nodaļā ir bagāts ar idejām un lūgšanām stiprināts. Ir pavērušās jaunas iespēju durvis, un par tām tiek vairāk stāstīts šajā rakstā. Jau oktobrī tiek uzsākts jauns projekts “Jauniešu akadēmija”, kas paredzēts sabalansētai izaugsmei sešās dzīves jomās. Bet līdzās tam jaunieši tiek aicināti tikties gan ceturkšņa sanāksmē, gan aktīvākā sadraudzības pasākumā.

DURVIS VER “JAUNIEŠU AKADĒMIJA”

“Jauniešu akadēmija” ir vēl līdz šim nebijis projekts Jauniešu kalpošanas nodaļā, kas sāksies jau šī gada oktobra beigās. Tā ir apmācības programma motivētiem jauniešiem no Latvijas adventistu draudzēm. Tās ilgums ir no oktobra beigām – līdz jūnijam. Katrs mēnesis tiks veltīts vienai no sešām dzīves jomām: garīgā, fiziskā, emocionālā, attiecību, finansiālā un karjeras/izglītības. Mērķis: veicināt bībeliska kristieša līdzsvaru un izaugsmi šajās dzīves sfērās.

“Jauniešu akadēmijas” programmas sastāvdaļas:

- ▶ **Kopīgās sanāksmes** vienu reizi mēnesī Rīgā un tās rajonā (parasti svētdienās)
Tās ir satikšanās mājas atmosfērā ar visiem dalībniekiem, kur radošā un interaktīvā veidā tiks izklāstīta katra mēneša tēma. Tā būs sadraudzības un atbalsta grupa, kur dalīsimies atziņās un piedzīvojumos. Tas būs laiks, kad tiks paziņoti uzdevumi un pārrunāti mājasdarbi, projekti utt.
- ▶ **Evaņģelizācijas uzdevumi** komandās
Šajā sadaļā visi dalībnieki veidos komandas, lai īstenotu divus lielus projektus. Viens būs veltīts radošai kalpošanai sabiedrībā un otrs – draugu evaņģelizācijai. Dalībnieki mācīsies plānot, uzdrīkstēties, organizēt, vadīt, vienoties savā starpā utt.
- ▶ **Individuālie uzdevumi**
Jauniešu akadēmijas dalībniekiem visas programmas garumā būs dažādi uzdevumi: īstenot regulārus personīgos svētbrīžus, ieviest lūgšanu žurnālu, plānot budžetu, veidot savus dzīves mērķus, lasīt dažādas grāmatas un rakstus, studēt Bībeli, noskaidrot savu personības tipu u.c.
- ▶ **Koučings un mentoru atbalsts**
Katrā mēnesī dalībniekiem būs iedalīts laiks, kurā viņi varēs runāt par savu dzīvi ar kādu pieredzējušāku brāli vai māsu un tikt “trenēti”, kā augt strauji un efektīvi kādā dzīves jomā.

Ja tu saproti, ka tas ir tev vajadzīgs, piesakies! Vietu skaits ierobežots! Pieteikties var, rakstot uz sda.jauniesi@gmail.com vai arī zvanot Alīnai Rimkus uz tālr. 22454139.

“Jauniešu akadēmijas” plānošanā aktīvi iesaistās arī Baltijas Ūnijas Jauniešu kalpošanas nodaļas vadītājs Mindaugas Pikūnas. Viņš kopā ar LDS Jauniešu kalpošanas nodaļu strādā pie programmas izstrādes. Iepazīstinot lasītājus ar šī projekta robežām un kopējo ideju, turpmāk lasāma intervija ar Mindaugas Pikūnas.

“JAUNIEŠU AKADĒMIJAS” ATBALSTS BALTIJĀ

► Cik plašas ir “Jauniešu akadēmijas” robežas?

Mēs organizējam “Jauniešu akadēmiju” tikai Latvijā. Tomēr tālejošākais mērķis ir paplašināt to arī līdz Lietuvai un Igaunijai.

► Kāpēc “Jauniešu akadēmija”, tavuprāt, ir svarīga?

Šī “akadēmija” ir svarīga, jo mēs vēlamies ieguldīt jauniešos. Mēs vēlamies viņiem palīdzēt vislabāk sagatavoties viņu nākotnei un atrast savu vietu Dieva valstībā.

► Vai “Jauniešu akadēmija” palīdzēs vairāk izprast Bībeles varoņu dzīves mācības?

Tai būs vairāki akcenti. Šī nav Bībeles skola un mūsu mērķis nav iemācīt tikai teoloģiju. Mēs gribam aizskart tādus tematus kā personīgais garīgums, attiecības, finanses u.c. Bet tomēr – jā, visi šie temati tiks skarti caur Bībeles prismu.

► Kādi trīs vārdi, kas tev asociējas ar “Jauniešu akadēmiju”?

Pilnvērtīga jauniešu iesaistīšanās. Šī ideja patiesībā ir mūsu vispasaules draudzes ieviesta. Mēs, kā draudze vēlamies redzēt vairāk jauniešus, iesaistītus draudzes dzīvē (ne obligāti kalpojot kā mācītājiem).

► Kas tev būtu sakāms tiem jauniešiem, kas šaubās un nevar izlemt par savu dalību šajā projektā. Kas tev būtu sakāms viņiem?

Tiem, kuri nav droši par šo, būtu vērtīgi pārdomāt viņu dzīves motivāciju, un to, ko viņi vēlas no dzīves. Es viņiem teiktu šādi – izmantojiet iespēju un spriet ticības soli. Es redzu tikai labo, kas var iznākt.

Intervēja Edvards Sennovs

AKTUALITĀTES PASĀKUMU PLĀNĀ TUVĀKAJAM CETURKSNIAM

► **25.09. plkst. 10:00 – 14:00** Ceturkšņa sanāksme ar Lidiju Neikurss Baznīcas ielā 12a

► **30.10.** Jauniešu akadēmijas pirmā tikšanās reize
Informācija tiks precizēta, piesakoties šim projektam.

► **20.11.** Sadraudzības un sporta pasākums
Informācija tiks precizēta

[sdajauniesi](#)

[/sdajauniesi](#)

JAUNIEŠU AKADĒMIJA

Oktobris 2016 - Maijs 2017

Reģistrējies
bit.ly/jakademija

Dalībnieku skaits ierobežots

sdajauniesi

/sdajauniesi

